

รายงานการวิจัย

เรื่องการศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา

โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จังหวัดสงขลา

A Study on Articulation Problems of Primary Students at the

Songkhla Rajabhat University Demonstration School

Songkhla Province

งานวิจัยนี้ได้รับอุดหนุนการวิจัยจากบประมาณกองทุนวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. ๒๕๕๕

ชื่องานวิจัย: การศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาขิด
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จังหวัดสงขลา

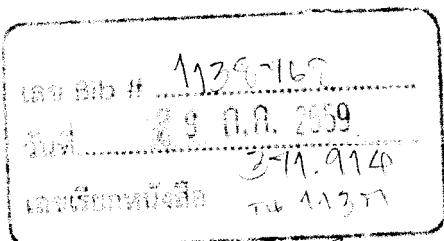
ผู้วิจัย: ณัฐรินทร์ แซ่จุ่ง
สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์
คณบ: ครุศาสตร์
ปี: 2555

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา และ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาขิด มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และผู้ปกครอง จำนวน 203 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูด 2) แบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน และ 3) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติไคสแควร์ (Chi-square) ส่วนข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการพูดไม่ชัดประมาณร้อยละ 10 โดยมีนักเรียนที่ออกเสียงโดยใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) มากที่สุด รองลงมาเป็นปัญหาการเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) และการออกเสียงเพี้ยน (Distortions) ตามลำดับ
2. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวโดยรวมไม่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นรายด้าน พบร่วมกันว่า สถานภาพทางครอบครัวที่มีการหย่าร้างและลักษณะการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันกลับเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนั้นแล้ว บทบาทของพ่อแม่ยังมีความสัมพันธ์กับปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อีกด้วย

Research Title: A Study on Articulation Problems of Primary Students at the Songkhla Rajabhat University Demonstration School, Songkhla Province

Researchers: Nattarin Sae-Jung
Suwimon Udompiriyasak

Faculty: Education

Year: 2012

Abstract

This study was aimed to 1) investigate articulation problems of primary students and 2) study the factors impacting the articulation problems of primary students. Participants in this study were 203 students in grades 1-3 and their parents at the Songkhla Rajabhat university demonstration school using purposive sampling methods. The instruments included 1) a set of articulation tests, 2) a questionnaire about factors impacting the articulation problems of participating students, and 3) semi-structured interview questions about parents perception on their children's articulation problems. Data were analyzed using descriptive statistics and the Chi-square test. Answers from the interviews were analyzed using content analysis techniques.

The findings of this study were as follows:

1. Ten percent of all first- to third-graders at the Songkhla Rajabhat university demonstration school had articulation problems. The most common problem was substitution, followed by omission and distortion accordingly.
2. Relationship within family, as a whole, did not impact articulation problems of participating students. When considering each aspect of the relationship within family, family status with divorce and parenting styles impacted articulation problems of participating students at .05 significance level. In addition, there was a statistically significant relationship between parental roles and articulation problems of participating students at .05 level.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลงได้จากความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่ายผู้ที่ให้การสนับสนุนที่สำคัญ คือ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาที่ได้อนุมัติทุนในการทำวิจัยครั้งนี้ ซึ่งคณะกรรมการวิจัย ขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

บุคคลอีกหลายฝ่ายที่ช่วยให้งานวิจัยนี้สำเร็จได้ ได้แก่ ผู้อำนวยการและครูโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล บุคคลที่สำคัญอีกท่านคือ อาจารย์ แหงลักษณ์ คงรักษ์ ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งคณะกรรมการวิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมากในความช่วยเหลือเหล่านี้

บุคคลอีกสิบคนที่ต้องเอียนนามในครั้งนี้ ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอย่างดีตลอดมา ท่านเชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ หลายท่าน ได้แก่ ผศ. ดร. นิรัชรินทร์ ช้านาณุกิจ ดร.ยุวดี วิริยะงกูร และอาจารย์กมลพิพิร์ สมบูรณ์พงศ์ ที่กรุณาตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือในการวิจัย คณะกรรมการวิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

บุคคลที่มีส่วนสำคัญในการวิจัยที่คณะกรรมการวิจัยลึกถึงตลอดมานักเรียนและผู้ปกครองโรงเรียน สาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความร่วมมือในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ คณะกรรมการวิจัยขอขอบ คุณทุกๆ ท่านที่ได้มีส่วนร่วมให้เกิดการวิจัย และมีส่วนช่วยให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วง ด้วยดี

คณะกรรมการวิจัย

พฤษภาคม 2559

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญ	(ง)
สารบัญตาราง	(ธ)

บทที่ 1 บทนำ	1
--------------------	---

ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	5

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
--	---

1. พัฒนาการทางภาษาและการพูด	6
2. ลักษณะปัญหาการพูด	10
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาและการพูด	14
4. สาเหตุและแนวทางแก้ไขการพูดไม่ชัด	16
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	20
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	20
การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือระยะที่ ๑	21
การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือระยะที่ ๒	23
การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือระยะที่ ๓	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล	25
การวิเคราะห์ข้อมูล	26
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	27
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
สรุปผลการวิจัย	41
อภิปรายผล	48
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	52
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	53
บรรณานุกรม	54
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก	58
ภาคผนวก ข	60
ภาคผนวก ค	64
ประวัติผู้วิจัย	72

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดจำแนกตามเพศและระดับชั้น	28
2 จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดจำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด	29
3 ลักษณะของเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด	30
4 ลักษณะของเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดจำแนกตามรายบุคคล	31
5 จำนวนและร้อยละของปัจจัยความสัมพันธ์ภัยในครอบครัว	32
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านบทบาทของพ่อแม่	34
7 การวิเคราะห์ปัจจัยความสัมพันธ์ภัยในครอบครัวต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน	36
8 การวิเคราะห์ปัจจัยบทบาทของพ่อแม่ที่มีต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน	37

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญของชีวิต ที่ทำให้ทุกคนมีความเข้าใจตรงกัน ไม่ว่าจะเป็นทั้งในเรื่องการติดต่อสื่อสาร การถ่ายทอดความรู้ สืบสานกิจคิด ตลอดจนการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ไปยังผู้อื่น ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การฟัง การอ่าน การใช้ภาษาพูด ภาษาเขียน โดยเฉพาะการพูดมีความสำคัญมาก เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุด และรวดเร็วกว่าการสื่อความหมายด้วยวิธีอื่นๆ ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การพูดเป็นการได้ทราบถึงความต้องการของผู้พูดต่อผู้ฟังได้เป็นอย่างดี ทั้งยังช่วยสร้างความเข้าใจต่อมนุษย์ด้วยกัน เนื่องจากการพูดต้องใช้ระดับเสียงตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เหมาะสมและได้เห็นท่าทางในการพูด

พัฒนาการทางด้านภาษาของมนุษย์เริ่มจากภาษาพูดไปสู่ภาษาเขียน ดังนั้น การเรียนรู้ด้านภาษาในวัยเด็ก จึงเน้นที่การพูดและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ซึ่งพัฒนาการทางการพูดของเด็กเกิดขึ้นจากการได้รับสิ่งเร้าจากประสาทสัมผัสทั้งห้า โดยมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับสิ่งแวดล้อม ทั้งทางกายภาพและทางสังคม เด็กที่ใช้ภาษาได้อย่าง มีประสิทธิภาพ ย่อมได้เปรียบเมื่อเข้าโรงเรียนหรือการใช้ชีวิตในสังคม เด็กจะเข้าใจภาษาพูด และใช้ภาษาพูดได้ดีเมื่อนั่นให้ เมื่อยุ่นนาน ประมาณ 6 ปีขึ้นไป และควรพูดได้ชัดเมื่ออายุ 8-9 ปีขึ้นไป (ผดุง อารยะวิญญาณ, 2544, 30 ; อ้างอิงจาก Schwartz, 1994) หากเด็กใช้ทักษะการพูดไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัดหรือออกเสียงผิดเพี้ยน จะทำให้เกิดความสับสน ยุ่งยาก ไม่เข้าใจกัน ติดเป็นนิสัยไปตลอด และยังมีผลกระทบไปถึงเรื่องอื่น ๆ เช่น การปรับตัว การอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวไว้ว่า การพูดผิดปกติเพียงเล็กน้อยในวัยเด็ก ก็อาจเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการปรับตัวทางสังคม และเมื่อเด็กเรียนในชั้นที่สูงขึ้น ความผิดปกติทางภาษา ก็อาจเป็นสาเหตุก่อให้เกิดความวิตกกังวลและมีปัญหาด้านการปรับตัว เด็กมักถูกเพื่อนล้อเลียน ทำให้ขาดความมั่นใจในการสื่อสาร การแสดงความคิดเห็นและไม่เข้ากันนิสัยนี้อ้าย แยกตัว กล้ายเป็นเด็กมีปมด้อย ไม่ชอบเข้าสังคมกับเพื่อน เด็กที่มีภาษาพูดผิดปกติมักเป็นคนเงียบ หรือดื้อรั้นอย่างเป็น常 เด็กพากนี้จะชอบฟันกลางวัน หมกตัวอยู่ในโลกของตนเองตามลำพัง ต่อต้านสังคม มักดื่นเดิน ประหม่าเมื่อต้องพูดกับใคร พฤติกรรมเหล่านี้จะค่อย ๆ สะสม จนเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพของเด็ก อีกทั้งยังส่งผลต่อพัฒนาการทางการอ่าน การเขียน มีผลทำให้เด็กเกิดความล้มเหลวทางการเรียนในที่สุด (พรจิต จิตราเวช, 2550)

ปัญหาทางการพูด เป็นการพูดที่ผิดปกติจากการพูดของคนทั่วไปจนสังเกตเห็นได้ชัดหรือเกิดความยุ่งยากในการสื่อความหมาย และมีลักษณะของบัญหาการพูดอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การพูดไม่ซัด พูดเสียงผิดปกติ จังหวะการพูดผิดปกติ พูดสับสนจนผู้ฟังจับใจความไม่ได้ ซึ่งการพูดไม่ซัดนั้น เป็นลักษณะความผิดปกติทางการพูดที่พบมากที่สุด ในบรรดาความผิดปกติของการพูดประเภทต่าง ๆ โดยมีความผิดปกติเกี่ยวกับการเปล่งเสียงพูด แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ การพูดออกเสียงโดยใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) การเว้นไม่ออกเสียง(Omissions) พยัญชนะบางเสียง การพูดผิดเพี้ยน (Distortions) ไปจนพังไม่ออกว่าเป็นเสียงสารหรือเสียงพยัญชนะใด และการออกเสียงเพิ่ม (Additions) ไปจากเสียงที่ต้องการ (กานดา โต๊ะถม, 2547) มีการศึกษางานวิจัยลักษณะการออกเสียงไม่ซัดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา พบว่า มีการออกเสียงไม่ซัด ในลักษณะการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง มากที่สุด รองลงมาคือการเว้นไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการ การออกเสียงเพี้ยนไปจากเสียงที่ต้องการและการออกเสียงเพิ่มไปจากเสียงที่ต้องการมีไม่นัก (ผลุ อะระวิญญู, 2544) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ลักษณะการออกเสียงชนิดเว้นไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการ ถ้าเกิดในเด็กกลุ่มอายุมากขึ้น สามารถบ่งชี้ได้ว่า เด็กกลุ่มนี้จะมีลักษณะการพูดไม่ซัดต่อไปในปัจจุบันพบว่า นอกจากสาเหตุโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดผิดปกติในเด็กจำนวนมากที่พูดไม่ซัดนั้น ยังมีสาเหตุหลักมาจากการอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น อุปภัณฑ์เลี้ยงที่พูดไม่ซัดหรือครอบครัวที่พูดสองภาษา บางครั้งผู้ที่ใกล้ชิดไม่ได้กระตุนให้เด็กพูดให้ถูกต้องซัดเจนดังต่อไปนี้ ทำให้เด็กขาดโอกาสในการเลียนแบบการพูดที่ดี สภาพสิ่งแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดู จึงมีส่วนสำคัญในการทำให้เด็กสามารถเกิดการเรียนรู้ในการพูดที่ดีหรือการพูดที่ไม่ซัดเจนนิดเป็นนิสัย

สำหรับโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นหน่วยงานหนึ่งของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ได้เปิดการเรียนการสอนนักเรียน ระดับชันอนุบาลถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวิสัยทัศน์มุ่งให้เป็นโรงเรียนต้นแบบในการจัดการศึกษา มีระบบบริหารจัดการที่มีคุณภาพมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความเป็นเลิศทางวิชาการควบคู่กับคุณธรรมจริยธรรม มีทักษะทางภาษา ทักษะกระบวนการคิดและเทคโนโลยี มีลักษณะความเป็นผู้นำ เน้นความเป็นไทยโดยชุมชนและมีส่วนร่วมภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้อย่างมีความสุข ดังนั้นเพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ การศึกษาและการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการพูดในระดับประถมศึกษา ถือเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งนอกจากจะเป็นการขัดับบัญหาการพูด ตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้มีการพูดที่ถูกต้อง อันจะส่งผลต่อประสิทธิภาพด้านการเรียนของเด็ก นอกจากนี้ยังเป็นการวางแผนฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้อง ตลอดจนเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนโรงเรียนสาธิตมีคุณภาพตามที่มุ่งหวังไว้

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยเห็นว่า โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา แม้จะมีนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกมาอย่างดีพอสมควรแล้วนั้น แต่ยังมีนักเรียนบางส่วนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ ของนักเรียนในระดับประถมศึกษา เพื่อจะได้หาสาเหตุและหาแนวทางในการดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการพูดต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 420 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนทุกคนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 203 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และบทบาทของพ่อแม่ **ตัวแปรตาม** ได้แก่ ปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

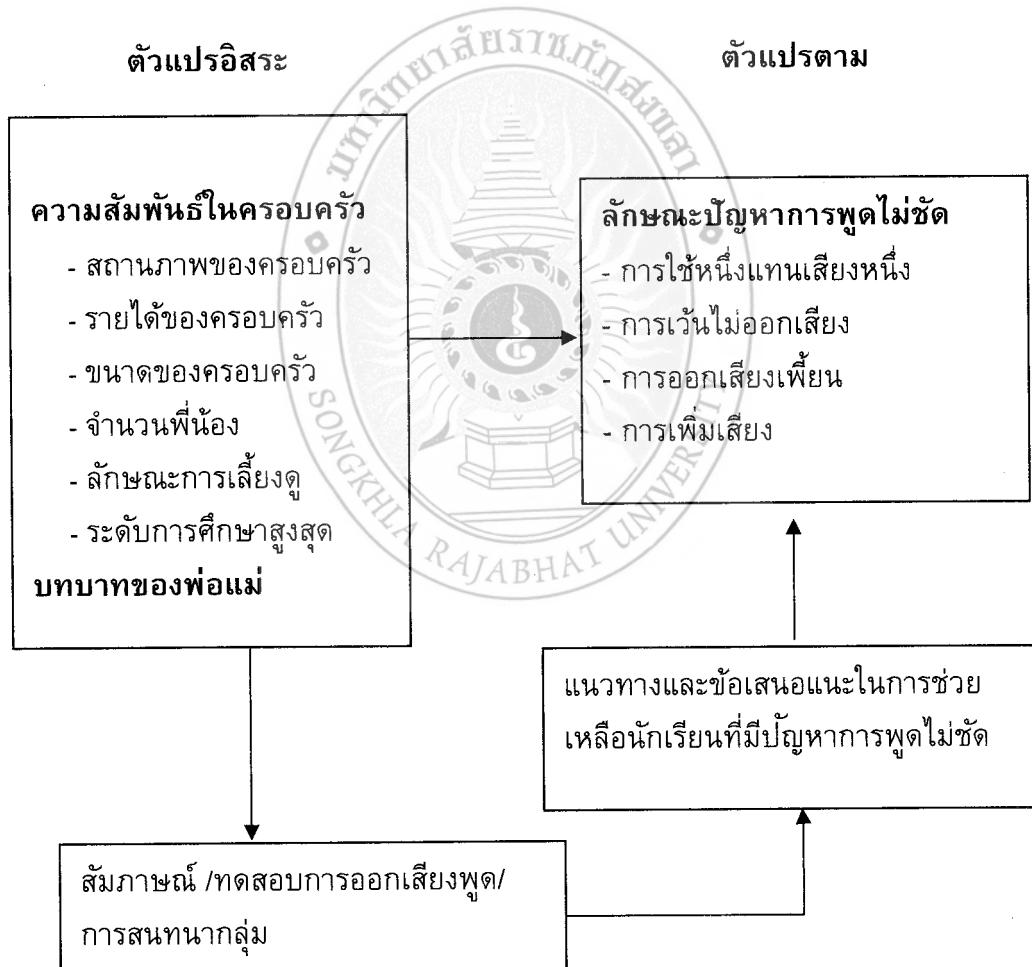
นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัญหาการพูดไม่ชัด (Articulation Disorders) หมายถึง การพูดออกเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาได้ภาษาหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็นความผิดปกติทางการพูดในด้านการเปล่งเสียง ทำให้พูดไม่ชัด มีลักษณะการออกเสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เช่น ออกเสียง /ส/ เป็น /ฉ/ เสียงตัวสะกด /ແ/ กด /เป็น/ /ແກກ/ การเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) เช่น ไม่ออกเสียงท้ายคำ /กบ/ เป็น /ໂກ/ ไม่ออกเสียง /ร/ ในคำควบกล้ำ /ครอบครัว/ เป็น /คอบគ/ การออกเสียงเพี้ยนไปไม่ถูกต้อง (Distortions) เช่น ออกเสียง /ສ/ ไม่ชัด การเพิ่มเสียงโดยไม่จำเป็น (Additions) เป็นการเพิ่มคำโดยไม่จำเป็น เช่น พูดคำว่า /หก ล้ม/ เป็น /หก-กະ-ล้ม/ คำว่า /ยาก/ เป็น /ຍາກສ්/

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในครอบครัว ประกอบด้วยองค์ประกอบของสถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ขนาดของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดู และระดับการศึกษาสูงสุด

บทบาทของพ่อแม่ หมายถึง การทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสุข ให้ความอบอุ่น ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการพูดคุยและการสื่อสารที่ดีต่อกัน มีการส่งเสริมประสบการณ์ชีวิตให้ลูก ฝึกให้ลูกรู้จักช่วยเหลืองานบ้าน การส่งเสริมด้านการอ่าน มีการเล่นนิทาน พูดคุยกันอย่างใกล้ชิด และนำส่งเสริมให้อ่านหนังสือที่หลากหลาย และการเป็นแบบอย่างที่ดีในการพูด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัญหาการพูดไม่ชัดที่มีปัญหามากที่สุด คือ การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions)
2. เสียงพูดที่นักเรียนออกไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /ร/ เสียงพยัญชนะ ควบกล้ำ /ร, ล/ และเสียงพยัญชนะ /ส/
3. ความสัมพันธ์ภายนอกของครุว่าได้แก่ สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ขนาดครอบครัว จำนวนพื่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดูและระดับการศึกษาสูงสุด มีความสัมพันธ์ทั้ง 6 ด้านกับปัญหาการพูดไม่ชัด
4. บทบาทของพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา นำเสนอตามลำดับดังนี้

1. พัฒนาการทางภาษาและการพูด
2. ลักษณะปัญหาการพูด
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาและการพูด
4. บทบาทของพ่อแม่ที่มีต่อพัฒนาการทางภาษา
5. ความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว
6. งานวิจัยเกี่ยวข้องกับปัญหาการพูด

พัฒนาการทางภาษาและการพูด

1. ความหมายของภาษา

คำว่า "ภาษา" ในด้านจิตวิทยา ภาษา หมายถึงความสามารถในการติดต่อกันผู้อื่น ด้วยภาษาจึงรวมเอาวิธีการทุก ๆ อย่างที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมาย หรือเพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นทั้งมวล ภาษาจึงหมายรวมทั้งการพูด การเขียน การทำท่าทางประกอบการใช้ภาษาไป การแสดงสีหน้า การแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี เช่น ภาษาเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ ต่างไปจากสัตว์ เพราะภาษาเป็นเครื่องช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นนามธรรม ต่อกัน สำหรับความหมายของภาษาได้มีผู้ให้คำนิยามไว้many ว่าภาษาเป็นเครื่องมือของสังคม ซึ่งจะเห็นได้ว่า ไม่ว่าการติดต่อสัมพันธ์จะมีขึ้นในรูปใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ ฝึกฝน การแสดงความคิดเห็น การวางแผนงาน การทำงานร่วมกัน

การพูดนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา และเสียงที่มนุษย์ปล่อยออก นาไม่จำเป็นต้องเป็นภาษาพูดทั้งหมด เสียงที่จัดเป็นภาษาพูดก็คือ เสียงที่มีความหมาย การที่เด็กเล็ก ๆ เปลงเสียงอ้อเออจึงไม่จัดเป็นภาษาพูด ภาษาพูดจึงเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งที่ช่วยสร้างโลกของเด็ก เป็นเครื่องมือในการอบรมเด็ก ช่วยแนะนำบังคับให้เด็กเกิดความอบอุ่นหรือกลัว ได้รับ การเรียนรู้ ความคิด และ การปรับตัว เช่นเดียวกับนักการศึกษาได้ให้ความหมาย ของภาษาว่า เป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การที่เด็กสื่อสารด้วยเสียงตามที่เค้าคิดหรือสร้างขึ้นมา ตามทักษะของการใช้อวัยวะในการออกเสียงของเขาก็ดูเหมือนว่าเด็กคนนั้นไม่รู้ภาษา ซึ่งแท้จริงแล้ว เด็กคนนั้นเพียงแต่ไม่อาจแสดงความสามารถทางภาษาพูดของผู้ใหญ่ได้เท่านั้น ดังนั้นสรุปได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การ

ถ่ายทอดແລກປັບປຸງຄວາມຄິດ ຄວາມຮູ້ສຶກ ດລອດຈົນປະສົງກາຣນີຕ່າງ ຈຸ່າ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຂົ້າໃຈ ກາງາມມີ ຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງເຕັກເລັກ ຈຸ່າ ເນື່ອຈາກເປັນແຄ່ງມືອີ່ທີ່ຊ່ວຍສ້າງໂລກຂອງເຕັກໃຫ້ເກີດກາຮັບພັນນາ ຕ້ານ ຕ່າງ ຈຸ່າ ມາກຂຶ້ນ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນກາຮັບສ້ອງກາງາມຕ່ອງກັນແລກກັນຈຶ່ງມີຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງຢ່າງຍິ່ງຕ່ອງບຸຄຄລ ຖຸກ ຄນແລກຖຸກວ້າຍ

2. ຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງກາງາມ

ນັກຖານຸຂຽນພັນນາກາຮັບໄດ້ສຶກຂາຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງກາງາມທີ່ວ່າ ເປັນສິ່ງຊ່ວຍສ່າງເສີມ ພັນນາກາຮັບສັງຄົມ ແລະ ສົດປັບປຸງຍາຂອງເຕັກ ກາງາມມີຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງຢູ່ 3 ປະກາຣ ໄດ້ແກ່

2.1.ເຕັກສາມາດຈະໃໝ່ກາງາມເພື່ອກາຮັບສໍາຄັງຕ່ອງສ້ອງກັບບຸຄຄລອື່ນ ແລະ ເປີດໂອກາສໄຫ້ ເກີດ ກະບວນກາຮັບສັງຄົມຂຶ້ນ

2.2.ເຕັກສາມາດໃໝ່ກາງາມເປັນຄຳພູດທີ່ເກີດຂຶ້ນກາຍໃນຈາກຮູ່ປະບົບຂອງກາຮັບໄດ້ ຮະບົບຂອງ ກາຮັບສັງຄົມ ທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງພັນນາກາຮັບສັງຄົມໃນຮະດັບຕ່ອງໄປ

2.3.ກາງາມເປັນກາຮັບທີ່ເກີດຂຶ້ນກາຍໃນຕ້າວເຕັກ ດັ່ງນັ້ນເຕັກຈຶ່ງໄມ່ຕ້ອງອາຫັນກາຮັບ ຈັດກະທຳກັບວັດຖຸຈົງ ຈຸ່າ ເພື່ອແກ້ປັບປຸງຫາ ເຕັກສາມາດສ້າງຈິນດາກາຮັບສັງຄົມແລ້ວ ຈະອູ່ນອກ ສາຍດາ ອີ່ວົງພົມມາແລ້ວ ເຕັກສາມາດກຳທຳກາຮັບທຳລອງໃນສ່ອງແລະກຳກາຮັບໄດ້ເວົາກວ່າກາຮັບຈັດ ກະທຳກັບວັດຖຸນັ້ນຈົງ ຈຸ່າ

ຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ກາງາມມີຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງກາຮັບສໍາຄັງຕ່ອງກາຮັບແລກປັບປຸງຕ່ອງກັນແລກປັບປຸງ ເພື່ອມູນໜ່ຍ່ຈະສາມາດຕອບສູນອອງຄວາມຕ້ອງກາຮັບສັງຄົມເອງແລະເຂົ້າໃຈຜູ້ອື່ນໄດ້ ໂດຍທີ່ ເຕັກເລັກກີ່ຈະພຍາຍາມໃໝ່ກາງາມທີ່ຕົນເອງພວຈະໃຫ້ໄດ້ໃນຂະແໜ້ນ ເຊັ່ນ ກາງາມທ່າທາງຮ່ວມກັບຄຳພູດ ນາງຄຳເພື່ອບອກຄື່ງຄວາມຕ້ອງກາຮັບສັງຄົມເອງໃຫ້ຜູ້ທີ່ດູແລ້ວໄດ້ຮັບທານ

3. ສ່ວນປະກອບຂອງກາງາມ

ສ່ວນປະກອບຂອງກາງາມກ້າພິຈາລະນາໃນແ່ງກາງາມຄາສຕົວເປັນຫລັກ ຄື່ອ ໃນແ່ງຂອງ ນັກກາງາມຄາສຕົວນັ້ນ ໝາຍຄື່ງ ຮະບົບເສີຍງ່າງທີ່ມີໂຄງສ້າງອ່າຍງ່າຍມີຮັບເປີນ ຮະບົບດັ່ງກ່າວມື ສ່ວນປະກອບທີ່ສໍາຄັງ ຈຸ່າ 3 ປະກາຣ ທີ່ຕ້ອງອາຫັນທີ່ກັນແລກກັນ ຄື່ອ ສ່ວນທີ່ເກີຍກັບເສີຍງ່າງ ເກີຍກັບ ຄຳ ແລະ ເກີຍກັບຮະເປີນຂອງຄຳຕາມໄວຍາກຣົດຂອງກາງາມ (ຄວິບາ ນິຍມຮຽມ, 2544)

3.1. ຮະບົບເສີຍງ່າງ ອີ່ວົງສະວິທີຍາ (Phonology) ຝາຍຄື່ງ ເສີຍງ່າງທັງໝາຍທີ່ມີອູ່ໃນແຕ່ ລະ ກາງາມ ດລອດຈົນກາຮັບສໍາຄັງແປ່ງເປັນເປັນເສີຍງ່າງສູງ ຕໍ່າ ກາຮັບສັງຄົມ ຄວາມສັ້ນຍາວຂອງເສີຍງ່າງ ຈຳນວນ ຫ່າງເສີຍງ່າງທີ່ມີຄວາມໝາຍໂດຍເປັນໜ່ວຍຍ່ອຍທີ່ສຸດໃນຮະບົບເສີຍງ່າງ (Phonemes) ແລະ ມີສັງລັກຊັບ ໃຊ້ແກນເສີຍງ່າງ

ກ. ດ້ານສັກຄາສຕົວ(Phonetics) ເປັນກາຮັບສັງຄົມທີ່ເປັນກາຮັບສັງຄົມທີ່ມີຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງກັນ ຈົງ ຈຸ່າ ທັງນີ້ແມ່ນຈະກຳທີ່ມີຄວາມພູດກັບກາງາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ໄດ້ ໃນກາຮັບສັງຄົມທີ່ມີຄວາມສໍາຄັງຕ່ອງກັນ ແລະ ເກີຍກັບຮັບເປີນ

ใช้แทนเสียงที่พูดไม่ได้สมบูรณ์ นักสัทศาสตร์จึงกำหนดดัวเขียนขึ้นมาใหม่ เพื่อใช้แทนเสียงต่างๆ แต่ละหน่วยเสียงดัวเขียนดัว หนึ่ง ๆ ใช้แทนหน่วยเสียงเพียงหน่วยเดียว และศึกษาถึงวิธีเปล่งเสียง ลักษณะการออกเสียงตลอดจนอวัยวะต่าง ๆ ที่ใช้ในการออกเสียงโดยแยกสาขาละเอียดออกไปเป็น

1) สรรสัทศาสตร์ (Articulator/ Phonetics) คือการศึกษาว่าเสียงที่เปล่งออกมานั้นจะต้องใช้อวัยวะอะไรเป็นส่วนประกอบบ้าง ลักษณะ ณ ตำแหน่งใดในปาก เส้นเสียงสันหรือไม่ ริมฝีปากห่อหรือแบน ลมออกทางช่องปาก พับ หรือจมูก เป็นต้น

2) กลสัทศาสตร์ (Acoustic Phonetics) คือ การศึกษาเสียงที่เปล่งออกมายอดยาสัย เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งใช้วิเคราะห์ความที่ของเสียง เช่น sound spectrograph ความแตกต่างระหว่างกลสัทศาสตร์ และสรรสัทศาสตร์คือ สรรสัทศาสตร์มุ่งศึกษา การเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดเสียง แต่เมื่อเปล่งเสียงออกมานแล้ว คลื่นเสียงจะมี ความถี่เท่าไหร่ ส่งผ่านไปในอากาศได้อย่างไร หรือมีลักษณะเป็นอย่างไรนั้น เป็นการศึกษา เรื่องฟิสิกส์ของเสียงหรือเป็นเรื่องของกลสัทศาสตร์ส่วนเมื่อพูดออกไปแล้วนั้นทำให้ผู้อื่นรับรู้ อย่างไรเป็นเรื่องของจิตวิทยาภาษาศาสตร์

๙. ด้านสรศาสตร์ (Phonemics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่มีความหมาย โดยเอาเสียงมาจัดจำพวก มาแยกแยกอย่างมีหลักเกณฑ์ เพื่อประโยชน์ในการจัดทำตัวอักษรอย่างมีประสิทธิภาพให้แก่ภาษาที่ยังไม่มีตัวเขียน เช่น ที่เราได้ยินเสียง ห ในคำว่าหานอกหุ้น และ เสียง ข อายากหานอกหุ้น ควรจะเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ เป็นต้น จำนวนหน่วย เสียงในแต่ละภาษาจะมีความแตกต่างกันไป สำหรับภาษาไทยนั้นมีหน่วย เสียง พยัญชนะ 20 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดียว 18 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงยาว 9 เสียงและสระ เสียงสั้น 9 เสียง และเสียงสระประสม 6 เสียง และเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง

ผู้ที่จะเรียนรู้ภาษาใด จึงจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องหน่วยเสียงที่ใช้พูดในภาษานั้น ๆ และฝึกฝนจนกระทึ่งออกเสียงเหล่านั้นได้อย่างสนับสนุน ฯ เสียงก่อน จึงเรียนรู้ถึงการนำเอาเสียงมาประกอบเป็นคำเพื่อใช้สื่อความหมาย

3.2 การประกอบเสียงหรืออักษร (Morphology) เป็นการศึกษาถึงการประกอบเสียง เข้าเป็นคำ หรือศึกษาถึงกลุ่มเสียง การประกอบของเสียงมี 2 ลักษณะ คือ

ก. ประเภทอิสระ (Free Morphemes) ได้แก่ คำที่ปราฏตามลำพังได้ โดยมีความหมายเปิดเสร็จในตัว เช่น คำพยางค์เดียวในภาษาไทยและคำที่มีความหมายเดียวในภาษาไทย เช่น น้ำ เส้น น้ำเงิน ยืน

ข. ประเภทไม่อิสระ (Bound Morphemes) คำพวกรูปนี้ไม่ปราฏตามลำพัง ต้องอยู่รวมกันอย่างน้อย 2 หน่วยขึ้นไป คำประเภทนี้ในภาษาไทยมีน้อย เช่น นัก จะต้องมี คำอื่นต่อท้าย เช่น นักเรียน นักศึกษา คำว่า ชา ต้องมีคำต่อท้าย เช่น ชาวนา ชาวบ้าน ชาวสวน ชาววัง เป็นต้น

3.3 การประกอบรูปประโยค หรือวากยสัมพันธ์ (Syntax) การประกอบรูปประโยค คือ ระบบการเรียงคำ ได้แก่ กรณีที่นำเอาคำมาเรียงเข้าด้วยกันเป็นประโยค ลักษณะดังกล่าวที่เรียกว่าอย่างหนึ่งว่า ไวยากรณ์ของภาษา เป็นลักษณะสำคัญที่ทำให้ภาษาแต่ละภาษามีความหมายชัดเจนขึ้น และแต่ละภาษาที่แตกต่างกันไป สำหรับภาษาไทย การประกอบรูปประโยคคลุกราน ได้แก่ ประโยคที่ประกอบด้วยนามดัวเดียว กริยาดัวเดียว หรือ นามหลายดัว แต่มีกริยาดัวเดียว เช่น ฝนตก หิวข้าว เด็กไปโรงเรียน ลูกขอ星光์แม่ เป็นต้น ส่วนหน่วยประโยคเสริม จะมีอยู่ 2 ชนิด ได้แก่ หน่วยเวลา หน่วยสถานที่ ซึ่งจะวางอยู่ด้านหลัง หรือท้ายประโยคก็ได้

4. พัฒนาการทางภาษาของเด็ก

ในเรื่องพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กเล็กนั้นมีนักวิชาการได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาว่า มีขั้นตอนดังต่อไปนี้ (สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์, 2548)

ขั้นที่ 1 ขั้นปฏิกริยาสะท้อน การใช้ภาษาของเด็กในระยะนี้ คือ ตั้งแต่คลอดถึงอายุหนึ่งเดือนครึ่งเป็นแบบปฏิกริยาสะท้อน เที่ยบเท่ากับภาษาหรือการสื่อสารความหมายของสัตว์ประเภทอื่น ๆ เช่นนี้เป็นอัตโนมัติ และไม่มีความหมายในขั้นแรก แต่เมื่ออายุระหว่างหนึ่งเดือน ทางอาจเปล่งเสียงต่างกันได้ ตามความรู้สึก เช่น ชอบ ไม่ชอบ ง่วง หิว

ขั้นที่ 2 ขั้นเล่นเสียง (Babbling Stage) อายุเฉลี่ยของการในขั้นนี้ คือ ต่อจากขั้นที่ 1 จนถึงอายุร้า 8 เดือน อย่างไรก็ตาม การเปล่งเสียงและพังเสียง เช่น ปาก ลิ้น หู เริ่มพัฒนามากขึ้น เป็นระยะที่การได้ยินเสียงผู้อื่น และเสียงตนเองเด็กจะสนุกและสนใจลองเล่นเสียงที่ตนได้ยิน โดยเฉพาะเสียงของตนเอง แต่เสียงที่เปล่งก็ไม่ได้มีความหมายในเชิงภาษา ระยะนี้ทางทุกชาติ ทำเสียงเหมือนกันหมด ซึ่งนี้เป็น ซึ่งที่สำคัญตอนหนึ่งในกระบวนการพัฒนาบุคลิกภาพ เด็กเริ่มมีความนิคิดว่าตนเป็นบุคคลหนึ่ง ซึ่งไม่เหมือนกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขา เช่น ขาดน้ำ หมอนที่นอน เขามีบุคลิกภาพพิเศษโดย เนพาะแม่เสียงที่เด็กเปล่งยังคงไม่เป็นภาษา แต่ก็มีความสำคัญในกระบวนการพัฒนาการพูด ระยะที่เด็กได้ลองทำเสียงต่าง ๆ ทุกชนิด

ขั้นที่ 3 ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage) เป็นระยะการอายุประมาณ 9 เดือน จะเริ่มนุกที่จะเลียนเสียงผู้อื่น นอกจาก เล่นเสียงของตนเอง ระยะนี้ประสานรับฟังพัฒนามากยิ่งขึ้น จนสามารถจับเสียงผู้อ่านพูดได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ประสานด้าจับภาพการเคลื่อนไหวของริมฝีปากได้แล้ว จึงรู้จักและสนุกที่จะเลียน เสียงผู้อื่นเด็กยังผิดๆ ถูกๆ และยังไม่เข้าใจความหมายของเสียงที่เปล่งเสียงแบบผู้ใหญ่ มีข้อสังเกตในขั้นนี้ว่า ทางแต่ละชาติเริ่มมีลักษณะการพูดแตกต่างกันไปตามภาษาชาติของตน อย่างไรก็ได้ เพราะหากยังคุ้นเคยกับการดูดนมโดยใช้ริมฝีปากมากกว่าการใช้อวัยวะอื่นในช่องปาก จึงมักออกเสียงพยัญชนะที่ใช้ริมฝีปากและปลายลิ้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสาระอีหรือ อา

ขั้นที่ 4 ขั้นเลียนเสียงได้ถูกต้องยังชื่น (Echolalia) ระยะนี้การภาษาอยุ่ประมาณ 1 ขวบ ยังคงเลียนเสียงผู้ที่แวดล้อมเขา ทำได้ถูกต้องมากขึ้น เลียนเสียงด้วยเองน้อยลง แต่การเข้าใจความหมายของเสียงไม่แจ่มแจ้งนัก

ขั้นที่ 5 ขั้นเห็นความหมายของเสียงที่เด็กเลียน (True speech) ระยะนี้การภาษาอยุ่ดังแต่ 1 ขวบขึ้นไป ทางจะเลิกเลียนเสียงของคนที่ไม่มีความหมาย เนื่องจาก ความจำ การใช้เหตุผล การเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ทางได้รับการพัฒนาขึ้นแล้ว เช่น เมื่อเปล่งเสียง "แม่" คือ ผู้หญิงคนหนึ่งที่อุ้มชูดูแลตน การพัฒนามาถึงขึ้นเป็นไปอย่างบังเอิญ แต่ต่อมาจากการได้ผลที่พอใจและได้ผลที่ไม่พอใจ ทำให้การเรียนความสัมพันธ์ของเสียง กับความหมายก้าวหน้า สิบไป

ลักษณะปัญหาการพูด

มีนักการศึกษาให้คำจำกัดความของปัญหาการพูดไว้หลายทัศนะ ดังนี้

Charles Van Riper (1996) ได้ให้คำจำกัดความของปัญหาการพูด คือ การพูดที่ถือว่าบกพร่องหรือผิดปกตินั้น ก็ต่อเมื่อผิดแปลงไปจากการพูดของคนปกติจนสังเกตเห็นได้ชัด หรือสื่อความไม่ได้ผลหรือผู้พูดมีอาการพูดผิดปกติไป ปัญหาการพูดที่ความสามารถพูดอยู่เสมอ สามารถแยกออกเป็น 8 ประเภท คือ

1. พูดไม่ชัด (Articulation Disorders) มีลักษณะที่เด่นชัดอยู่ 4 ลักษณะ คือ

1.1 การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เช่น ออกเสียงพยัญชนะ ร เป็น ล เช่น โรงเรียน โลงเลียง

1.2 การออกเสียงเพียงไปไม่ถูกต้อง (Distortions) เช่น ออกเสียง ส ไม่ชัด

1.3 การเว้นไม่ออกเสียงบางเสียง (Omissions) เช่น ไม่ออกเสียงตัวสะกดท้ายคำ เช่น นา เป็น โนะ หรือ ไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เช่น ภายใน พาย เป็นดัน

1.4 การเพิ่มเสียงโดยไม่จำเป็น (Additions) เช่น ออกเสียงคำว่า กวาง เป็น กวาง

เท่าที่กล่าวมาแล้วเป็นลักษณะการออกเสียงพยัญชนะหรือเสียงสาระผิดปกติ ทั้งๆที่อวัยวะในการออกเสียงปกติ แต่อาจเป็นเพราะความเคยชินมาตั้งแต่เด็ก ผู้ปกครองไม่แก้ไข กลับเห็นว่า่าน่าเอ็นดู เด็กก็ติดเป็นนิสัยจนโต ทำให้พูดแบบภาษาทารก(Infantile Speech or Baby Talk) เช่น พูดลิ้นแบบๆ หรือชอบเอาลิ้นมาอยู่ระหว่างฟัน ขณะออกเสียง ส

2. จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) เช่น พูดติดอ่าง (Stuttering) คือ การพูดไม่คล่อง (Disfluency) ลักษณะที่เห็นได้ชัดได้แก่ การลากเสียงพูด (Prolongation) พูดติดเป็นห่วง ๆ (Blocks) พูดซ้ำ ๆ (Repetitions) และลังเลในขณะพูด ลักษณะเหล่านี้จะปรากฏ

ในขณะพูด เป็นเหตุให้พูดผิดปกติไปจากคนอื่น การพูดชา ๆ จะเป็นการข้าพยำค์ ข้าคា หรือ ข้าความก็ตาม มักจะมีการหยุดการลังเล ประกอบด้วย เช่น “ฉะ-ฉะ-ฉะ-ฉัน (หยุด) จะ-จะ-จะ ปะ-ปะ-ปะ-ไป (หยุด) ทะ - ทะ - เที่ยว” คนติดอ่างมักจะมีอาการอื่นประกอบในขณะพูดจะ สั่งเกตเห็น ได้ชัดได้แก่ลักษณะสีหน้าผิดปกติ หน้าเหมือนยิ้มกริม (Facial grimace) หรือ กล้ามเนื้อบางส่วนบนหน้ามีอาการกระตุก ผิดปกติ ริมฝีปากหรือขากรรไกรล่างสัน บางคนอาจ กระทบเท้า บางคนจะระพิบดาถี่ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีอีกประเภทหนึ่งคือ พูดเร็วจนรัวฟังได้ ไม่ชัดเจน (Cluttering) อาการเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับคนที่มีความคิดเร็ว แต่หากำพูดไม่ทัน ความคิด จึงทำให้เกิดอาการอีกอักษ์เมื่อคิดก็พยายามที่จะพูดรัวๆ ให้ทันความคิด

3. เสียงผิดปกติ (Voice Disorders) ลักษณะสำคัญของความบกพร่องทางเสียงมี

4 ประการ คือ

3.1 ระดับเสียง (Pitch) ได้แก่ระดับเสียงสูงเกินไป หรือต่ำเกินไป หรือ เสียงเรียบเสมอ

3.3 ความดังของเสียง (Loundness) ได้แก่ เสียงดังหรือเสียงค่อนข้างดัง

3.3 คุณภาพของเสียง (Quality) ได้แก่ พูดเสียงหอบ (Breathiness) เสียง แหบครือ (Hoarseness) เสียงขึ้นจมูก (Nasality)

3.4 จังหวะการพูด (Duration) ได้แก่ การพูดเร็วหรือช้าเกินไป ความ บกพร่องทางเสียงเป็นปัญหาการพูดที่ยุ่งยากและพบมากในนักเรียนระดับประถมและมัธยม หรือผู้ที่ใช้เสียงเด่นมาก ๆ เช่น นักร้อง ครู

4. พูดผิดปกติเนื่องจากสมองเป็นอัมพาต (Speech Disorders due to Cerebralpalsy) ผู้ที่สมองมีอาการอัมพาต จะทำให้กล้ามเนื้ออ่อนเบลี้ยง บังคับร่างกายให้ เคลื่อนไหวได้ยาก จึงลำบากในการออกเสียงพูด มักพูดไม่ชัด พูดช้ามากหรือติดอ่าง

5. พูดผิดปกติเนื่องจากเพดานปักโหวหรือริมฝีปากแหง (Speech Disorders due to Cleftpalates or Cleft Lips) ลักษณะเด่นชัดของความผิดปกติในการพูดนิดนี้ คือ เสียง ขึ้นจมูกอย่างมาก (Hypernasality) พูดไม่ชัด ออกเสียงด่าง ๆ ได้ลำบาก

6. พูดผิดปกติเนื่องจากหูพิการ (Speech Disorders duo to Hearing Impairment) พวกรู้สึกความผิดปกติในการพูดหลาย ๆ ด้าน เช่น บกพร่องทางภาษา การใช้ สัญลักษณ์ เสียงการเปล่งแเปลกหั้งด้านระดับเสียง ความดัง คุณภาพ และจังหวะ และมีความ ผิดพลาดในการออกเสียงมากmany ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความมากน้อยของการสูญเสียการได้ยิน

7. ความบกพร่องทางภาษา (Language Disorders) คือ ผู้มีความพิการทาง สมอง จะมีความบกพร่องทางภาษา เช่น อาจได้ยินเสียงที่ผู้อื่นพูดด้วย แต่ไม่สามารถเข้าใจ ความหมายของคำพูดนั้น ๆ หรือไม่สามารถที่จะหาคำพูดมาพูดได้ ซึ่งจะมีทั้งปัญหาการ พูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ เด็กที่จะพูดได้ช้า และเด็กปัญญาอ่อน ก็มีความบกพร่อง

ทางภาษา เช่น กันคือ รู้คำศัพท์น้อย ผูกประโยคไม่ได้ หรือบางทีคิดช้ามากกว่าจะพูดถูกหลักไวยากรณ์

8. สำเนียงต่างชาติหรือสำเนียงท้องถิ่น (Foreign Acient and Foreign Dialect) จัดเป็นความบกพร่องทางการพูดอย่างหนึ่ง เช่น ชาวต่างประเทศมาอยู่ในเมืองไทย ถึงจะเรียนรู้ภาษาไทย พูดไทยได้ แต่ก็มีสำเนียงต่างชาติ ซึ่งเป็นภาษาเดิมของตนปนอยู่ ทำให้ฟังเข้าใจได้ยาก ตัวอย่างเช่น ฝรั่งพูดเสียง ไม่ได้มักพูด ง เป็น น หรือคนไทยจากภาคต่างๆ พูดสำเนียงภาคกลางไม่ชัด เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากภาษาต้น เช่น คนภาคใต้บางคนออกเสียง ส ณ หรือ อ ษ ทางภาคเหนือหรือภาคตะวันออกเสียงเหลือ จะออกเสียงสระ เอือ เป็น เอี่ย เป็น ดัน

พุนพิค อมادัยกุลและคณะ (2555) ให้ความหมายของปัญหาการพูดว่า เป็นความบกพร่องซึ่งเกิดจากการพูดผิดปกติ ในด้านความชัดเจนในการปรับปรุงแต่งระดับและคุณภาพของเสียง จังหวะและขั้นตอนของเสียงพูดโดยพิจารณาได้ 3 ด้าน ดังนี้

1. ความบกพร่องในด้านการปรุงเสียง (Articulation) พูดมากที่สุดในเด็กและในผู้ใหญ่บางรายที่มีอวัยวะในการพูดผิดปกติ และพบมากในคนพิการหล่ายประเทก เช่น

1.1 การงดไม่ออกเสียง (Omission of Sounds) เป็นการออกเสียงบางส่วนเสียงได้เสียงหนึ่งขาดหายไป เช่น "ความ" เป็น "คาม"

1.2 การออกเสียงอื่นแทน (Substitution of Sounds) เป็นการออกเสียง พยัญชนะหนึ่งแทนเสียงพยัญชนะหนึ่งหรือใช้เสียงสระหนึ่งแทนเสียงสระหนึ่ง เช่น "กิน" "jin"

1.3 การเพิ่มเสียง (Addition of Sounds) เป็นการออกเสียงสระหรือพยัญชนะเพิ่มขึ้นมาอีก 1 เสียง ทำให้เป็นเสียงที่มากกว่าที่ควรจะเป็น เช่น "หกล้ม" เป็น "หก-กะ-ล้ม"

1.4 เสียงเพี้ยน (Distortion of Sounds) เป็นการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน ทำให้เข้าใจว่าเป็นเสียงพยัญชนะหรือสระใด เช่น "แล้ว" เป็น "แล้ว"

2. ความบกพร่องของเสียงพูด (Voice Disorders) ความผิดปกติของเสียง และคุณภาพของเสียงที่เปล่งออกมาก แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

2.1 ความบกพร่องของระดับเสียง เช่น เสียงสูงหรือต่ำตลอดเวลา หรือเสียงที่พูดอยู่ในระดับเดียวตลอด เสียงพูดผิดเพศ ผิดวัย

2.2 เสียงดังหรือค่อนข้างเงียบ คล้าย ๆ กับตะโภน หรือกระซิบอยู่ตลอดเวลา

2.3 คุณภาพของเสียงไม่ดี เช่น เสียงแตกพร่า เสียงกระด้าง เสียงแหบแห้งตลอดเวลา เป็นต้น

3. ความบกพร่องของจังหวะและขั้นตอนของเสียงพูด เป็นความผิดปกติของจังหวะและลีลา แบ่งเป็น 5 ลักษณะ คือ

3.1 พูดไม่ถูกตามลำดับขั้นตอน ไม่เป็นไปตามโครงสร้างของภาษา

3.2 การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง

3.3 อัตราการพูดเร็วหรือช้าเกินไป

3.4 จังหวะของเสียงพูดผิดปกติ

3.5 เสียงพูดขาดความต่อเนื่อง слะสลวย

ความบกพร่องประเภทนี้พบมากคือการติดอ่างและพูดเร็วว้า คนติดอ่างจะมีความผิดปกติเกี่ยวกับการพูด เช่น พูดช้าคำคำเดียวหลาย ๆ ครั้ง หรืออีดอัก ๆ เสียงยืดยาว ค้าง พูดขาดเป็นหัวง ๆ มีริมยาท่าทางที่แสดงถึงความยากลำบากในการออกเสียง ส่วนการพูดเร็วเกินไปนั้น เสียงพูดจะผิดเพี้ยนไปจากที่ควรจะเป็นรูปประโยคผิดไปสับเสียงตัวหนึ่ง เป็นต้น

4. ความบกพร่องทางภาษา เป็นการขาดความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของคำพูด และ/หรือไม่สามารถแสดงความคิด ออกมาเป็นถ้อยคำได้ ซึ่งพิจารณาได้ 2 ด้าน ดังนี้

4.1 การพัฒนาการทางภาษาชักกว่าวัย (Delayed Language) มี 5 ลักษณะ คือ

4.1.1 มีความยากลำบากในการใช้ภาษา

4.1.2 มีความผิดปกติของไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค

4.1.3 ไม่สามารถสร้างประโยคได้

4.1.4 มีความบกพร่องทางเชาว์ปัญญา อารมณ์ สมองผิดปกติ

4.1.5 ภาษาที่ใช้เป็นภาษาหัวน ๆ

4.2 การไม่มีความสามารถเข้าใจและสร้างถ้อยคำ (Aphasia) เนื่องจากสมองหรือประสาทได้รับการกระทบกระเทือนหรือบาดเจ็บ มี 5 ลักษณะ คือ

4.2.1 อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ สะกดคำไม่ได้

4.2.2 ใช้ภาษาสับสนยุ่งเหยิง

4.2.3 จำคำหรือประโยคไม่ได้

4.2.4 ไม่เข้าใจคำสั่ง

4.2.5 อารมณ์ไม่คงที่

อาจเห็นได้ว่า ความผิดปกติทางการพูดมีความแตกต่างจากความผิดปกติทางภาษา คือ ความผิดปกติทางการพูด เป็นความผิดปกติที่เกี่ยวกับเสียงพูดในด้านการบรุงแต่งระดับ และคุณภาพของเสียงจังหวะ และขั้นตอนของเสียงพูด ส่วนความผิดปกติทางภาษาเป็นความผิดปกติด้านการพัฒนาทางภาษา ความสามารถเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจการสร้างถ้อยคำ และ การแปลความหมาย ดังนั้น การพูดถือว่ามีความสำคัญยิ่งต่อการดำเนินชีวิตและเป็นรากฐานในทางการศึกษา ในทศนะของผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาการพูดอาจเกิดขึ้นได้กับบุคคลอื่น ๆ โดยเฉพาะปัญหาการพูดไม่ชัด โดยในการศึกษารั้งนี้ จึงให้ประเด็นความสำคัญในการศึกษา ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาและการพูด

พัฒนาการทางภาษาของเด็กมีปัจจัยหลากหลายเข้ามาเกี่ยวของด้วย ปัจจัยหลัก ๆ ด้านที่นำเสนอ เช่น สติปัญญา ความสัมพันธ์ในครอบครัว สภาพแวดล้อม บทบาทของแม่ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูด ดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม, 2544)

1. สติปัญญา ความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญาและภาษาพูดนั้นเกี่ยวเนื่องกัน อย่างเต็มชัด สำหรับเด็กเล็ก ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงพูดและระดับสติปัญญาจะเพิ่มมากขึ้น จนอายุ 2 ขวบ หลังจากนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาและสติปัญญาจะเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น จากการศึกษาถึงเสียงพูดของเด็กหัดพูดในด้านอัตราการออกเสียงพยัญชนะและเสียงสะใน การเล่นเสียง พบว่า การเล่นเสียงของเด็กเป็นตัวทำนายสติปัญญาของเด็กในภายหลัง และทำนายได้ดีกว่าตัวทำนายอื่น ๆ อย่างไรก็ได้ว่าจะร่วงไว้ด้วยว่า การที่เด็กเริ่มพูดช้าไม่ได้หมายความเสมอไปว่า เป็นสัญญาณส่อถึงความโ Ars ของเด็กคนนั้น แม้ว่าเด็กจะพูดช้าไปหลายเดือน ก็ตาม

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว จากการศึกษาเด็กในสถานเลี้ยงดูเด็กและเด็กกำพร้า พบว่า ความสัมพันธ์ของครอบครัวมีผลต่อพัฒนาการด้านการพูดเป็นอย่างยิ่ง ทารกในสถานเลี้ยงดูเด็กจะร้องให้มากกว่าเด็กที่เลี้ยงอยู่ที่บ้าน เด็กพวกนี้จะเล่นเสียงน้อยกว่าและ จะเล่นเสียงแปลง ๆ น้อยกว่าเด็กที่อยู่กับครอบครัว แม้แต่เด็กที่มาจากครอบครัว ซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำกว่า ทั้งนี้เนื่องจากเด็กพวนนี้ขาดความสัมพันธ์ส่วนตัวกับแม่หรือคนเลี้ยง ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อแม่ ลูก ย่อมช่วยให้เกิดพัฒนาการทางภาษาได้ง่ายขึ้น ขนาดของครอบครัวมีส่วนสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ในวัยเด็กตอนดันการมีหรือไม่มีพ่อแม่ สัมพันธ์ต่อการพูดของเด็ก แต่เมื่อเด็กโตขึ้นกลับพบว่า เด็กที่เป็นลูกคนเดียวจะมีหักษ์ ในด้านภาษาดีกว่าเด็กที่มีพ่อแม่ นอกเหนือไปจากการที่เด็กได้ไปพบประสบการณ์หรือได้ไปท่องเที่ยวกับครอบครัวบ่อย ๆ จะมีผลต่อความสามารถทางภาษาที่ดีกว่าเด็กที่ขาดโอกาสในการท่องเที่ยว นอกจากนี้ สาวิตree ทยานศิลป์ (2554) ยังกล่าวไว้ว่า การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนให้คนในครอบครัวมีความรัก ความผูกพัน มีความเข้าใจกัน เมื่อยามต้องเผชิญปัญหาอุปสรรค ก่อให้เกิดเป็นครอบครัวอันอบอุ่น แต่สัมพันธภาพที่อ่อนแอ จะส่งผลให้ครอบครัวขาดความอบอุ่นและมีการหย่าร้างในอัตราที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสถานการณ์ครอบครัวปัจจุบันของไทยที่พบว่าเป็นครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวเพิ่มขึ้น และจากดังนี้ ครอบครัวอบอุ่นถือว่าอยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุง โดยเฉพาะในด้านบทบาทหน้าที่ของครอบครัว ในการอบรมเลี้ยงดูเด็กอยู่ในทิศทางที่แย่ลง ให้การดูแลผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น และพ่อแม่ใช้เวลาไปกับการหาเลี้ยงครอบครัว นอกจากนี้ จากการศึกษาดังนี้ชี้วัดสุขภาวะครอบครัว ใน พ.ศ. 2552 พบว่า ครอบครัวไทยจำนวนมากจะเลิกการปฏิบัติสิ่งดี ๆ ที่ช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดี

ให้เกิดขึ้นในครอบครัว เช่น การพูดคุย สื่อสารกัน การกล่าวคำขอโทษหรือขอบคุณคนในครอบครัว การแสดงความรักต่อกันด้วยการโอบกอดหรือสัมผัสเป็นประจำ กิจกรรมสำหรับทุกคนในครอบครัวเป็นเรื่องที่ดูเหมือนจะถูกกละเลยอย่างมาก เพราะมีไม่ถึงครึ่งของครอบครัวไทยที่ใช้เวลาที่พอจะมีกิจกรรมร่วมกับสมาชิกในครอบครัวเป็นประจำ จากการสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2551 พบว่า เด็กไทยอายุระหว่าง 0 – 17 ปี ที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อ และแม่ หรืออาศัยอยู่ในครอบครัวเลี้ยงเดียว หมายถึง ครอบครัวที่มีเพียงพ่อคนเดียวหรือแม่คนเดียวทำให้พวกเขามีความรู้สึกไม่มั่นคง และมีความเครียดกับบทบาทใหม่ที่ต้องรับภาระในการจัดการเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัวเพียงคนเดียว ปัญหาสำคัญที่พ่อแม่เลี้ยงเดียวต้องเผชิญคือ ปัญหาความสัมพันธ์กับลูก ปัญหาทางเศรษฐกิจการเงิน การมีรายได้ และมีงานทำ นอกเหนือนี้ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่เติบโต มาจากครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่ดูแลเพียงลำพังก็เป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ

3. บทบาทของแม่ พ่อแม่มีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ ซึ่งมักมีโอกาสใกล้ชิดและเป็นแบบอย่างในการฝึกพูดแก่ลูก พ่อแม่จึงควรจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก เช่น จำนวนหนังสือที่เด็กได้พบเห็น โอกาสที่จะได้เล่น จำนวนชั่วโมงที่เด็กได้อ่านหรือได้ฟังนิทานเรื่องเล่า จำนวนผู้ใหญ่ที่มาดูแลต่อสัมพันธ์กับเด็กและจำนวนเพื่อนเล่นของเด็ก เด็กที่มีโอกาสติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้ใหญ่ มีโอกาสที่จะพัฒนาทางภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ถูกปล่อยไว้ตามลำพังกับเพื่อน ๆ (ศรียา นิยมธรรม, 2558)

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กนั้น ประกอบไปด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น ปัจจัยทางด้านสติปัญญา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว บทบาทของพ่อแม่ที่นำไปสู่ความต้องการด้านจิตใจ ผู้ที่เกี่ยวข้องจึงต้องศึกษาปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือเด็กให้มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีต่อไป อย่างไรก็ตาม ปัจจัยด้านสติปัญญานั้นมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับพัฒนาการทางภาษาพูดอย่างเด่นชัดดังแต่ในช่วงวัยทารก โดยท่านายจากการเล่นเสียง ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้น และมองเห็นว่าการที่จะได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงตั้งแต่ในวัยทารกของนักเรียนจากผู้ปกครองเป็นไปได้ยาก ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยในสภาพปัจจุบัน ที่ผู้ปกครองสามารถให้ข้อมูลได้ตามความเป็นจริงมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ประกอบด้วย สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ขนาดของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดู ระดับการศึกษา และปัจจัยบทบาทของพ่อแม่

สาเหตุและแนวทางแก้ไขการพูดไม่ชัด

ลินดา บันทอง.(2550) ได้อธิบายถึงสาเหตุและแนวทางการแก้ไขการพูดไม่ชัดไว้ดังนี้ สาเหตุการพูดไม่ชัดแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. เกิดจากความผิดปกติของโครงสร้างและการ

ทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการพูดหรือการรับฟังเสียง และ 2. เกิดจากการเรียนรู้นิสัยการพูดที่ไม่ถูกต้อง โดยความผิดปกติในการพูดมี 4 ลักษณะ คือ การพูดโดยใช้พยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์อื่นแทนเสียงที่ถูกต้อง การพูดโดยเว้นไม่ออกเสียงบางเสียงในคำ การพูดโดยเติมเสียงอื่นเข้าไปในคำนั้น และการพูดเสียงเพียงไปจนฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงพยัญชนะหรือสระได้ลักษณะการพูดดังกล่าว ควรให้เด็กมีการแก้ไขทันที ในกรณีที่เกิดจากการเรียนรู้นิสัยการพูดไม่ถูก เพราะอาจทำให้เด็กเกิดความเคยชินและเกิดผลเสียอื่น ๆ ตามมา อาทิ มีปัญหาในการอ่าน การเขียนสะกดคำ เป็นต้น ส่วนการพูดไม่ขัดที่มีสาเหตุมาจากความผิดปกติทางโครงสร้างการทำงานของอวัยวะการพูด ควรไปพบแพทย์เพื่อรับการรักษา หลังจากนั้นต้องได้รับการฝึกพูดจากนักแก้ไขการพูด

ศรียา นิยมธรรม. (2544) ได้กล่าวว่า พัฒนาการทำงานภาษาของเด็กจะดำเนินไปได้ดียิ่งขึ้น หากพ่อแม่สนใจและช่วยส่งเสริมการพูดของเด็ก ในการส่งเสริมการพูดของเด็ก สามารถทำได้ดังนี้

1. การฝึกให้เลียนเสียง เด็กจะสนใจและหัววิธีเลียนเสียงและเรียนรู้ความหมาย ดังนั้น พ่อแม่ควรเลี่ยงการใช้ทำทางในการสื่อสารมาเป็นการใช้คำพูดสื่อสารกับเด็กแทน
2. การใช้คำที่เหมาะสม ถูกต้อง เพื่อช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในการเลียนแบบ และเมื่อเด็กโตขึ้น จะช่วยความสำคัญและหัดลองใช้คำพูดที่ตนรู้จักในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อศึกษาความหมาย เรียนรู้เสียง วิธีการออกเสียงที่ชัดเจน
3. ครู เพื่อนเล่น วิทยุ โทรศัพท์ หนังสือ สิ่งเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการสื่อความหมายหรือเป็นแบบอย่างในการเรียนรู้ภาษามากขึ้น
4. การแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของลูกทั้งในการใช้คำและประโยค เพื่อเป็นการจัดการแบบอย่างให้ถูกต้อง เพื่อให้เด็กเลียนแบบแทนการดู ที่อาจทำให้เกิดความคับข้องใจและนำไปสู่การพูดติดอ่าง ถ้าเด็กพูดไม่ชัด สามารถแก้ไขโดยลองให้พูดช้า พูดเป็นตัวอย่างอีกครั้งให้ชัดเจน
5. ส่งเสริมกิจกรรมการอ่าน เด็กต้องการประสบการณ์ในการฟัง ดังนั้นพ่อแม่ควรให้เวลา กับลูกอย่างน้อยวันละ 15 นาที ช่วยให้เด็กพัฒนาการออกเสียงด้วยการอ่านให้เด็กฟัง หรือดูภาพประกอบและมีการถามโต้ตอบบ้าง
6. การเพิ่มคำศัพท์ให้เด็กด้วยการบอกชื่อสิ่งต่าง ๆ รอบด้วย หรือการเล่านิทาน การที่เด็กได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่นำเสนอใหม่หรือสถานที่ที่เด็กประทับใจ ก็จะเป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากรู้ภาษาและมีพัฒนาการทางภาษาได้ดีขึ้น
7. สะท้อนภาษาให้เด็กเข้าใจ เช่น อธิบาย เพิ่มเติม หรือซึมเซยเมื่อเด็กใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือก้าวหน้าขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เออร์ล็อก (Hurlock.1978) ได้ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพูดไว้ ผลการศึกษาพบว่า

1. สุขภาพ เด็กที่มีสุขภาพดี เรียนรู้ที่จะพูดได้เร็วกว่าเด็กที่มีสุขภาพไม่ดี เนื่องจากเขามีแรงจูงใจสูงที่จะเป็นสมาชิกของสังคมและเพื่อติดต่อกับสมาชิกในกลุ่ม
 2. สมบัติปัญญา เด็กที่มีระดับสมบัติปัญญาสูง เรียนรู้ที่จะพูดได้เร็วกว่าและแสดงออกที่ทางภาษาเหนือกว่าเด็กที่มีระดับสมบัติปัญญาต่ำ
 3. ฐานะทางเศรษฐกิจสังคม เด็กที่มีฐานะทางสังคมสูง เรียนรู้ที่จะพูdre็วกว่าและแสดงออกได้ดีกว่า และพูดคุยได้มากกว่าเด็กที่มีมาจากกลุ่มเศรษฐกิจสังคมต่ำ
 4. เพศ กลุ่มเด็กหญิงเรียนรู้ได้เร็วกว่าเด็กชายในทุกระดับอายุ การใช้ประโยชน์ของเด็กชายสั้นกว่าและถูกต้องตามไวยากรณ์น้อยกว่า และการออกเสียงถูกต้องน้อยกว่า
 5. ความต้องการในการสื่อสาร ผู้ที่มีความต้องการในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นสูง อันเป็นแรงจูงใจให้เด็กเรียนรู้ที่จะพูดและยิ่งมีความเต็มใจมากเท่าไรจะเรียนรู้ได้มากเท่านั้น
 6. การกระดุ้น เด็กที่ถูกกระดุ้นให้พูด ด้วยการพูดและส่งเสริมให้มีการตอบสนองจะเรียนรู้ที่จะพูดได้เร็วกว่าและดีกว่า
 7. ขนาดของครอบครัว เด็กที่เป็นลูกคนเดียวในครอบครัวเล็ก ๆ โดยทั่วไปจะพูดได้เร็วกว่าและดีกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวใหญ่
 8. ลำดับการเกิด ในระดับอายุเดียวกัน การพูดของเด็กที่เกิดก่อนหนึ่งเดือนที่เกิดในลำดับหลัง ๆ ในครอบครัวเดียวกัน
 9. การเกิดแฝด เด็กแฝดจะมีพัฒนาการพูดช้า เนื่องจาก พากขาติดต่อสัมพันธ์กับผู้ที่เป็นคู่แฝดของตนเองเป็นส่วนใหญ่ และเรียนรู้ที่จะเข้าใจภาษาเฉพาะของตนเอง
 10. การพูดประกับกลุ่มเพื่อน เด็กที่พูดประกับกลุ่มเพื่อนยิ่งมากเท่าใด ก็ต้องการจะเป็นที่ยอมรับการเป็นสมาชิกในกลุ่มเพื่อนมากเท่านั้น ทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ที่จะพูดสูง
 11. บุคลิกภาพ เด็กที่ปรับตัวได้ดี มีแนวโน้มจะพูดได้ดีกว่าทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ เมื่อเทียบกับเด็กที่ปรับตัวได้ไม่ดี
 12. เด็กที่พูด 2 ภาษา ในช่วงปีแรก จะทำให้พัฒนาการทางภาษาล่าช้าทั้ง 2 ภาษา และนำไปสู่การพูดที่คลาดเคลื่อน
- Wiig, E. (1989) ได้ศึกษากรณีการพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กที่มีปัญหาทางการพูด พบว่าพ่อแม่และผู้เลี้ยงดูที่เกี่ยวข้องต้องช่วยให้เด็กมีการนำภาษามาใช้ (Speech Functioning) ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับเหตุการณ์ ทั้งนี้เด็กจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและเข้าใจต่อการพูดของผู้ใหญ่เชื่อมโยงระหว่างการรับรู้ที่ซับซ้อนกับเหตุการณ์ ซึ่งในเบื้องต้นการพูดของผู้ใหญ่จะเป็นตัวกระดุ้นนำให้เกิดพฤติกรรมตามมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการ

ดังใจฟังสาระสำคัญที่เป็นตัวกระตุ้น หรือ การปรับขยายเพิ่มเติมด้วยทำทางหรือการพูด ประกอบทำทางก็ตาม แม้นว่าเด็กจะยังไม่สามารถออกเสียงตามผู้ใหญ่ได้ถูกต้องทั้งหมดก็ตาม

ประจิตต์ อภินันดร์ (2527) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ ประจำมิตร ปีการศึกษา 2519-2521 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยที่ในแต่ละปีการศึกษา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดไม่แตกต่างกัน ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2519 สูงสุด ปีการศึกษา 2520 มีความบกพร่องต่ำสุด เสียงที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พูดไม่ชัดมากที่สุด คือ ร ซึ่งมีลักษณะเดียวกัน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นอกจากนี้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังออกเสียง ส, ช, ด, ด ไม่ชัด และเว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร, ล อีกด้วย

เพ็ญศิริ เทพวิทักษ์กิจ (2530) ศึกษาลักษณะการพูดไม่ชัดและองค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อการพูดไม่ชัดของนักเรียนในโรงเรียนจังหวัดสิงห์บุรี อายุ ระหว่าง 7- 16 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการพูดไม่ชัดของนักเรียน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุ ลำดับการเกิด จำนวนพื่น้อง และเพศต่อการพูดไม่ชัดของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า เด็กออกเสียงไม่ชัดเป็น 2 ลักษณะ คือ 1. ชนิดเว้นไม่ออกเสียงที่ต้องการ 2. ชนิดใช้เสียงอื่นแทนเสียงที่ต้องการ การออกเสียงชนิดไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการมีจำนวนครั้งการออกเสียงไม่ชัดมากกว่าชนิดใช้เสียงอื่นแทนเสียงที่ต้องการ การไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการเกิดกับพยัญชนะควบกล้ำเท่านั้น ส่วนการออกเสียงชนิดใช้เสียงอื่นมาแทนเสียงที่ต้องการเกิดกับพยัญชนะดันพยัญชนะควบกล้ำ และพยัญชนะสะกด นักเรียนจะออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ชัดมากที่สุด เสียงที่ออกไม่ชัดรองลงมาคือเสียงพยัญชนะดันและเสียงพยัญชนะสะกด ตามลำดับ นอกจากนั้น ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างการพูดไม่ชัดของนักเรียนที่มีอายุ ลำดับการเกิด จำนวนพื่น้อง และเพศไม่พบความแตกต่างในการพูดไม่ชัดของนักเรียน

พินทิพย์ ทวยเจริญ (2533) ศึกษาการวิเคราะห์ความผิดปกติทางการพูดของเด็กไทยเชิงภาษาศาสตร์ วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะทางสังคมศาสตร์หรือสังคมลักษณ์ที่ปรากฏในความผิดปกติทางการพูดของเด็กไทย ที่มีอายุระหว่าง 5 – 10 ปี จำนวน 26 คน ซึ่งเด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่มีพัฒนาการปกติ ไม่มีความพิการใด ๆ ทั้งทางร่างกาย สมอง และอารมณ์ และพิจารณาหาสาเหตุของความผิดปกติเหล่านั้น ตลอดจนหาแนวทางแก้ไขความผิดปกติทางการพูดสำหรับนำไปใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติต่อไป ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความผิดปกติในการออกเสียงพยัญชนะและสะกดมากกว่าเสียงวรรณยุกต์และสัทสมพันธ์อื่น ๆ ระหว่างเสียงพยัญชนะและสะกดนั้น เสียงพยัญชนะมีความผิดปกติมากกว่าเสียงสรรค์ ความผิดปกติทางการออกเสียงพยัญชนะจากแตกต่างกันตามบริบททางภาษาและรูปแบบทางภาษา มีการออกเสียงไม่คงที่ เสียงสอดคล้องกลมกลืนและมีการแทนเสียงนั้น มีการใช้

เสียงนอกรอบเสียงภาษาไทยเป็นจำนวนมาก และเมื่อวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและการใช้ภาษาพบว่า ทั้งอายุ ลำดับการเกิด และอาชีพของบิดามารดา และภาษาที่ใช้ในบ้านไม่อาจสรุปได้ว่า เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดความผิดปกติในการพูด กล่าวได้ว่า สาเหตุสำคัญของความผิดปกติทางการพูด คือ สรีระของช่องปาก รูปฟัน ลิ้น กับสักลักษณะของเสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะของฟัน รูปปาก และการเคลื่อนไหวของลิ้น เป็นองค์ประกอบหลักที่ทำให้เกิดความผิดปกติทางการพูด เช่น การสนฟันผิดปกติ มีความผิดปกติของปากและลิ้น เช่น ปากเจ่อ จดกันไม่สนิท มีการเกร็งลิ้น เป็นต้น

ผลุง อารยะวิญญา (2544) ได้ศึกษาความบกพร่องทางภาษาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เล็กน้อย คือ การพูดไม่ชัดถึงร้อยละ 25 เมื่อเทียบกับคนปกติ มีปัญหาในการเปล่งเสียงตัวสะกด โดยเฉพาะแม่งง มีการใช้เสียงอื่นแทน (Substitution) มากที่สุด ตามด้วยการเว้นไม่ออกเสียง (Omission) ส่วนการเพิ่มเสียงที่ไม่จำเป็น (Addition) และเสียงเพี้ยน (Distortion) ไม่มากนัก บางรายพูดจาเลื่อนเลื่อน หายก่อนสารไม่ได้

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการพูดไม่ชัด เป็นการศึกษาลักษณะความผิดปกติทางการออกเสียง ซึ่งพบลักษณะความผิดปกติของ การพูดใน 4 ลักษณะ คือ การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงที่ถูกต้อง การพูดโดยเว้นไม่ออกเสียง บางเสียงในคำ การพูดโดยเดิมเสียงอื่นเข้าไปในคำนั้น และการพูดเสียงเพี้ยน นอกจากจะศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดแล้ว ยังมีการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาทางการพูดของนักเรียนที่มีเพศ อายุ อาชีพ ลำดับการเกิดของพี่น้องที่ต่างกัน ทั้งนี้ยังไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบัญหาการพูดในปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ปัจจัยทางบทบาทของพ่อแม่ที่ต่างกัน เพื่อที่จะได้ทราบและหาแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็น 3 ระยะ โดยแต่ละระยะมีขั้นตอนการดำเนินการตามลำดับดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.1 การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การสร้างเครื่องมือทดสอบการออกเสียงพูด

1.3 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบแบบวินิจฉัยเป็นรายบุคคล

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.2 การสร้างแบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.3 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 3 แนวทางช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3.1 การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบไม่มีโครงสร้างสำหรับผู้ปกครอง/สนับสนุนนักเรียนร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการแก้ไขการพูด

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 1 การศึกษาลักษณะปัญหาทางการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับ ประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร สำหรับการวิจัยระยะนี้ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 420 คน

กลุ่มตัวอย่าง ใน การวิจัยระยะนี้ได้แก่ นักเรียนทุกคนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 203 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูด

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการออกเสียงพูด ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบแบบวินิจฉัย สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการดัดแปลง เครื่องมือประเมินการพูดของ ดารณี ศักดิ์ศิริผล ประกอบด้วย

1.1 ชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูด เป็นชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูดที่ใช้ ในภาษาไทย โดยแยกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสรร และเสียงวรรณยุกต์ รวมทั้งสิ้น 72 เสียง และแสดงออกเป็นรูปภาพรวม 52 รูป บัตรภาพมีขนาด 4×4 นิ้ว

1.2 แบบบันทึกการออกเสียงพูด ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อแนะนำในการบันทึก

ตอนที่ 2 เป็นการบันทึกการออกเสียงพูด แบ่งออกเป็น 5 หมวด ดังนี้

พยัญชนะตัน	21	เสียง
พยัญชนะตัวสะกด	8	เสียง
พยัญชนะควบกล้ำ	11	เสียง
สรร	27	เสียง
วรรณยุกต์	5	เสียง

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา ปีที่ 1-3 เพื่อกำหนดคำที่ใช้ในการทดสอบ

2. วิเคราะห์และรวบรวมคำในแบบเรียนที่เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปี

ที่ 1-3 นักเรียนใช้/พับเห็นในชีวิตประจำวัน และเป็นคำนามที่มีพยางค์เดียว โดยผู้วิจัยปรึกษา กับครุพัสดุสอนวิชาภาษาไทย เพื่อเลือกคำที่มีภาพประกอบชัดเจน มาสร้างเป็นชุดแบบทดสอบ การออกแบบเสียงพูด จำนวน 72 เสียง 52 รูป โดยรวมรวมและแยกเป็นหมวดหมู่ 5 หมวด ดังนี้

2.1 คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะต้น 21 เสียง เช่น แมว หู ไข่ อุฐ ยักษ์ วัว กบ เปิด บ้าน คง เต่า ลิง งาน งู ดาว พื้น ช้าง เสือ ร่ม

2.2 คำที่สะกดด้วยมาตราตัวสะกด 8 เสียง เช่น ยักษ์ วัว เปิด กบ บ้าน คง ร่ม กล้าย

2.3 คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะควบกล้ำ 11 เสียง เช่น ปลา แพร พระ กล้าย กรง กวาง ครก ควาย ชลุย แต่

2.4 คำที่ประสมด้วยสารเดี่ยว และสารประสม 27 เสียง เช่น หรี ลิง จระเข้ เปิด แมว แพะ ตา พื้น เงิน สารเออะ ปืน ผึ้ง งู กุ้ง สิงโต โถะ หม้อ เงาะ บัว สารอัวะ เสือ สารเอือะ เดียง ปอเปี๊ยะ ลำไย ไข่ เต่า

2.5 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง เช่น ตา ไข่ บ้าน ช้าง หู

3. ผู้วิจัยสร้างชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูด มีลักษณะดังนี้

3.1 เป็นภาพถ่ายเหมือนจริงติดบนกระดาษไปสแตอร์ส ขนาด 4×4 นิ้ว

3.2 ด้านหน้าเป็นรูปภาพ ด้านหลังเป็นคำเฉลย เคลื่อนสติกเกอร์ใส

3.3 ใช้สีกระดาษเปล่งหมวดหมู่ของคำ

4. นำชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูด ตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุม ของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เกณฑ์ดังนี้ (ดังรายชื่อในภาคผนวก ก)

4.1 ครุภาษาไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนอย่างน้อย 3 ปี

4.2 อาจารย์ด้านการศึกษาพิเศษที่มีความเชี่ยวชาญด้านการแก้ไขการพูด

4.3 ครุการศึกษาพิเศษที่มีความเชี่ยวชาญด้านการฝึกพูด

5. ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

6. นำเครื่องมือไปทดลองกับใช้เด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล เป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 จำนวน 30 คน

7. นำเครื่องมือมาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (Reliability) ตามสูตรค่า

สัมประสิทธิ์อลฟ่า (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.81

8. ปรับปรุงเครื่องมือทดสอบการออกเสียงพูดอีกรั้ง เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับ กลุ่มตัวอย่างจริง

9. กำหนดเกณฑ์การวินิจฉัยการทดสอบการออกเสียงพูด โดยพิจารณาจากการ ออกเสียงของคำที่กำหนดในรูปภาพตามหมวดหมู่ที่กำหนดได้ถูกต้อง ถือว่าไม่มีปัญหาการพูด ไม่ชัด แต่หากออกเสียงผิดหรือไม่ออกเสียงตามหมวดหมู่ที่ทดสอบ ถือว่ามีปัญหาในการพูดไม่ ชัด เช่น รูปภาพบ้าน ทดสอบการออกเสียงในหมวดของพยัญชนะต้น และตัวสะกด นักเรียน

ออกเสียงว่า “ปัง” แสดงว่า นักเรียนไม่มีปัญหาการพูดคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียง /บ/ แต่มีปัญหาการพูดคำที่มีตัวสะกดในมาตราเมากัน เป็น /ก/

ระยะที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาทางการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร สำหรับการวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 203 คน

กลุ่มตัวอย่าง ใน การวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงพูด จำนวน 181 คน

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยแบบสอบถามนี้ใช้สำหรับผู้ปกครองแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จำนวน 11 ข้อ คำถามเป็นแบบตรวจรายการ (Checklist) ประกอบด้วย ข้อมูลที่ไปของนักเรียน ชื่อสกุล อายุ เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ขนาดของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดู และระดับการศึกษาสูงสุด

ส่วนที่ 2 บทบาทของพ่อแม่ ประกอบด้วยคำถาม 20 ข้อ โดยให้ผู้ปกครองแสดงความคิดเห็นว่ามีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทของตนเองมากน้อยเพียงใด ซึ่งคำถามลักษณะดังกล่าวมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่าของลิเกอร์ท (Likert's Rating Scales) 5 ระดับ คือ (5) ทุกครั้ง (4) บ่อย (3) บางครั้ง (2) นาน ๆ ครั้ง (1) ไม่เคยเลย และผลที่ได้มาแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ของเบสท์และคาห์น (Best & Kahn, 1993) ซึ่งมีค่าคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	มีส่วนร่วมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	มีส่วนร่วมมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	มีส่วนร่วมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	มีส่วนร่วมน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง	มีส่วนร่วมน้อยที่สุด

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำข้อมูลและแนวคิดที่ได้จากการเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์ เพื่อกำหนดขอบเขตและเนื้อหาของแบบสอบถามสำหรับผู้ปักครอง
3. สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหา ทางการพูดไม่ชัดของนักเรียน
4. นำร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อพิจารณาถึง ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความครอบคลุมที่ชัดเจนของขอบข่ายและเนื้อหา การใช้ภาษา ที่เหมาะสม สื่อความเข้าใจตามเป้าหมายโดยใช้เทคนิคการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) (Turner; & Carlson. 2004: 78) ของแบบสอบถาม จำนวน 3 ท่าน
5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขจากการเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทดสอบหาค่า ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับผู้ปักครองของ นักเรียนโรงเรียนอนุบาลวารพัฒน์ จำนวน 30 คน และนำแบบสอบถามไปหาค่าความเชื่อมั่น โดย วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารอนบัค (Cronbach Alpha-Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับความเชื่อมั่นที่ดี
6. จัดพิมพ์เครื่องมือฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จริง

ระยะที่ 3 แนวทางช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับ ประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร สำหรับการวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปักครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบ การออกเสียงพูด ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 181 คน

กลุ่มตัวอย่าง ใน การวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปักครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบ การออกเสียงพูดแล้วมีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 18 คน

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) โดยผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ปักธงเกี่ยวกับปัญหาในการพูดไม่ชัดของนักเรียน ให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับทุกประเด็นที่ทำการศึกษา ได้แก่ ปัญหาในการอ่านคร่าว ลักษณะการเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมในบ้าน และบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน เพื่อหาแนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดจากตัวร้า เอกสาร วารสาร และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง
2. นำแบบการสัมภาษณ์เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม
3. พัฒนาปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
4. นำแบบสัมภาษณ์ที่สมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับผู้ปักธงของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจที่ใช้วิธีการศึกษาแบบผสมผสานกันระหว่างการศึกษาเชิงปริมาณและการศึกษาเชิงคุณภาพ (Mixed Method) จึงมีการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

แบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร แจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง 181 คน ด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ร้อยละ 100

2. การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมกันทดสอบการออกเสียงพูดของนักเรียนเป็นรายบุคคลจากชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูด ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบแบบวินิจฉัย สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาลักษณะปัญหาทางการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบการออกเสียงพูดของนักเรียนได้จำนวน 181 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 203 คน คิดเป็นร้อยละ 89

ระยะที่ 2 ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ปักธงของนักเรียน

๓๙.๙๑๔

๗๔ ๑๓ ๗

๑๖.๒

ที่ได้รับการทดสอบแล้วมีปัญหาการพูดไม่ชัด เป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ในประเด็นปัญหาในครอบครัว ลักษณะการเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมในบ้าน บทบาทของพ่อแม่ในการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลในการเสนอแนะแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด โดยผู้วิจัยจะทำการบันทึกข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียง และนำมาถอดเสียงจากการสัมภาษณ์ จดบันทึกลงในสมุดบันทึกอีกครั้ง ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ จำนวน 10 คน จาก 18 คน คิดเป็นร้อยละ 55 และมีการสนทนากลุ่มระหว่างผู้ปกครองและผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดและแก้ไขการพูด

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนด้วยตนเอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของโครงการ
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ร่วมกันทดสอบการออกเสียงพูดของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อศึกษาลักษณะปัญหาทางการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล โดยแจกแบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนให้ผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงพูด เพื่อกรอกข้อมูล
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน
5. ผู้วิจัยสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัญหาในการพูดไม่ชัดของนักเรียน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด
6. ผู้วิจัยร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการแก้ไขการพูด ร่วมสนทนากลุ่มกับผู้ปกครองใน การหาแนวทางช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด
7. จัดทำรายงานการศึกษาปัญหาการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาขิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
8. เผยแพร่ผลงาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากการดำเนินการวิจัยเป็น 3 ส่วน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปมีดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ

2.1. ปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ประกอบด้วย สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ขนาดของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดู และระดับการศึกษาสูงสุด โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ การวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ (Chi-square)

2.2. ปัจจัยบทบาทของพ่อแม่ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ (Chi-square) แล้วนำผลมาแปลความหมายเพื่อหาความสัมพันธ์

ส่วนที่ 3 แนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สนทนากลุ่มร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการแก้ไขการพูดและผู้ปกครอง โดยนำข้อมูลมาจัดหมวดหมู่และสรุปเนื้อหาเพื่อนำไปสู่การพัฒนาแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

1. การหาค่าดัชนีของความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับจุดประสงค์ (Index of Item –objective Congruence หรือ IOC) (Turner; & Carlson, 2004)
2. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยใช้สูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลfaของครอนบัค (Cronbach's α - Coefficient) สุวรรณี วรรณเพ็ชร, 2551)
3. การแจกแจงความถี่ ร้อยละ เพื่อศึกษาสถานภาพส่วนตัวของนักเรียน ในด้านสถานภาพของครอบครัว ขนาดของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดู และ ระดับการศึกษา (ลดาวัลย์ เพชรโจน, 2554)
4. การหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน (ลดาวัลย์ เพชรโจน, 2554)
5. การทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดของนักเรียน โดยใช้ไคสแควร์ (Chi-Square) (วรรณดี แสงประทีปทอง, 2554)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร 2) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้แก่ ปัจจัยความสมพันธ์กายในครอบครัว และบทบาทของพ่อแม่ ผู้วัยรุ่นขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับ ประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 3 แนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ตอนที่ 1 ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอ ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดจำแนกตามเพศและระดับชั้น

รายการ	จำนวน(คน)	พูดชัด(คน)	ร้อย%	พูดไม่ชัด(คน)	ร้อย%
เพศ					
หญิง	90	80	88.90	10	11.10
ชาย	91	83	91.20	8	8.80
ระดับชั้น					
ประถมศึกษาปีที่ 1	59	54	91.53	5	8.47
ประถมศึกษาปีที่ 2	54	46	85.19	8	14.81
ประถมศึกษาปีที่ 3	68	63	92.65	5	7.35
รวม	181	163	90.06	18	9.94

จากตาราง 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 203 คน ทดสอบการออกเสียงพูดได้จำนวน 181 คน มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด 18 คน ประมาณร้อยละ 10 ของนักเรียนทั้งหมด โดย เมื่อจำแนกตามเพศนักเรียนเพศหญิงและชายที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดมีจำนวนใกล้เคียงไม่แตกต่างกันมากนัก แต่เมื่อจำแนกตามระดับชั้น พบว่า มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดมากที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 ของจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด รองลงมาคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3 ตามลำดับ

ตาราง 2 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด (Articulation Problems) จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
Substitutions	3	16.66
Substitutions+ Omissions	11	61.11
Substitutions +Omissions+ Distortions	1	5.56
Omissions+ Distortions	1	5.56
Distortions	2	11.11
Additions	0	0
รวม	18	100.0

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดใน 3 ลักษณะ คือ การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เว้นไม่ออกเสียง(Omissions) และออกเสียงเพี้ยน (Distortions) แต่ไม่มีปัญหาการเพิ่มเสียงโดยไม่จำเป็น (Additions) ในจำนวน 18 คน มีนักเรียน 15 คน ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะเสียงที่ออกผิดในลักษณะการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) มากที่สุด และมีนักเรียน 13 คน ใน 18 คน ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะ เว้นไม่ออกเสียง (Omissions) นักเรียน 4 ใน 18 คน ที่มีปัญหาการพูดเสียงเพี้ยน (Distortions) นอกจากนั้น ยังพบว่า มีนักเรียน 1 คน ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะเสียงที่ออกผิดทั้ง 3 ลักษณะ คือ ใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เว้นไม่ออกเสียง (Omissions) และออกเสียงเพี้ยน (Distortions)

ตาราง 3 แสดงลักษณะเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่พูดไม่ชัด (Articulation Problems)

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	Substitutions		จำนวน (คน)	รวม	ร้อย ละ
	เสียงถูกต้อง	เสียงที่แทน			
ใช้เสียงหนึ่งแทนเสียง หนึ่ง (Substitutions)	ง	ອ	3	15	83.33
	ສ	ฉ	1		
	ຮ	ລ	12		
	ພ	ທ	1		
	ຕັວສະກົດແມ່ກົດ	ຕັວສະກົດແມ່ກົກ	2		
	ຕັວສະກົດແມ່ກຳນ	ຕັວສະກົດແມ່ກຳງ	1		
	ສະເວຼອ	ສະວອີຍ	1		
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	ປລ	ປ	5	13	72.22
	ປຣ	ປ	10		
	ພລ	ພ	8		
	ພຣ	ພ	9		
	ກລ	ກ	2		
	ກຣ	ກ	9		
	ຄຣ	ຄ	6		
	ຄວ	ພ	4		
	ຂລ	ຂ	7		
	ຕຣ	ຕ	7		
เสียงเพี้ยน (Distortions)	ສ		4		22.22

จากตาราง 3 พบร่วมกันว่า ลักษณะเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่พูดไม่ชัด (Articulation Problems) จำนวน 18 คน มี 3 ลักษณะ คือ มีการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) มากที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 เสียงที่ออกผิดมากที่สุด ได้แก่ พยัญชนะตัน /ຮ/ เป็น /ລ/ รองลงมา เสียง /ງ/ เป็น /ອ/ เสียง /ສ/ เป็น /ລ/ เสียง /ພ/ เป็น /ທ/ ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายมี 2 เสียงคือ มาตราແມ່ກົດ เป็น ແມ່ກົກ มาตราແມ່ກຳນ เป็น ແມ່ກຳງ มีเสียงສະເພິ່ງສະເພິ່ງເຊີວທี่ออกผิดจาก /ເວຼອ/ เป็น /ເວີຍ/ โดยนักเรียนส่วนใหญ่ที่ออกเสียงผิดในลักษณะการใช้เสียงหนึ่ง

แทนเสียงหนึ่ง จะมีปัญหาการพูดในลักษณะการเว้นไม่ออกรสี่งด้วย ส่วนลักษณะการเว้นไม้ออกรสี่ง มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 72.22 ส่วนใหญ่จะเป็นคำควบกล้ำร ล ที่ทำให้นักเรียนพูดไม่ชัด โดยคำควบกล้ำที่เป็นเสียง /ปร/ จะมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ /พร/, /กร/ และ /พล/ ตามลำดับ สำหรับลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มี 4 คน ใน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ได้แก่เสียง /ส/ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 ว่า การพูดไม่ชัดที่มีปัญหามากที่สุด คือ การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เสียงพูดที่นักเรียนออกไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /ร/ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ร, ล/ และเสียง /ส/

ตาราง 4 แสดงลักษณะเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดจำแนกตามรายบุคคล

คนที่	ลักษณะเสียงที่ออกผิด		
	ใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions)	เว้นไม่ออกรสี่ง (Omissions)	เสียงเพี้ยน (Distortions)
1	/ร/	/ปล/, /พล/, /خل/	-
2*	/ร/, /แม่กด/, /แม่กน/, /เอือ/	/ปร/, /พล/, /พร/, /ค瓦/, /ตร/	
3	-	-	/ส/
4	/ง/, /ส/,	/ปล/, /ปร/, /พล/, /ค瓦/,	
5	-	/กร/, /خل/, /ตร/	/س/
6	/ร/,	/ปร/, /พร/, /กร/, /คร/, /ตร/	-
7*	/ง/, /ร/, /พ/, /แม่กด/	/ปล/, /ปร/, /พล/, /พร/, /กร/, /ค瓦/, /ตร/	-
8	/ร/	/ค瓦/	-
9	/ร/		-
10*	/ร/	/ปร/, /พร/, /กร/, /คร/	/س/
11	/ร/	/ปล/, /ปร/, /พล/, /กร/, /خل/	-
12	/ร/	/ปล/, /ปร/, /พล/, /พร/, /กล/กร/, /คร/, /คва/, /خل/, /ตร/	-
13	/ร/	/ปร/, /พร/, /กร/, /คร/, /خل/, /ตร/	-
14	-	-	/س/
15	/ร/	-	-
16	/ร/	/ปล/, /ปร/, /พล/, /พร/, /กล/กร/, /คร/, /خل/, /ตร/	-
17	/ร/	/ปร/, /พร/, /กร/, /คร/, /خل/, /ตร/	-
18	/ر/	-	-

จากการตรวจ 4 พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดทั้ง 3 ลักษณะ มีจำนวน 1 คน คือ การออกเสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เว้นไม่ออกเสียง (Omissions) และออกเสียงเพี้ยน (Distortions) “ได้แก่ /ร/, /ปร/, /พร/, /กร/, /คร/, /ส/ และปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนที่ออกเสียงเพี้ยน มีจำนวน 4 คน โดยจากการทดสอบการออกเสียงพูด นักเรียนออกเสียง /ส/ มีการวางแผนผิดตำแหน่ง จาก บุ่มเหงือกเป็นໄร์ฟัน นอกจากนั้น มีนักเรียน 2 คน ที่ออกเสียงในลักษณะการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง นักเรียนคนที่ 2 ออกเสียง /ร/, /แม่กด/, /แม่กน/, /เอือ/ และเสียงควบกล้ำไม่ชัด นักเรียนคนที่ 7 ออกเสียง /ง/, /ร/, /พ/, /แม่กด/ และเสียงควบกล้ำไม่ชัด

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร นำเสนอในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและบทบาทของพ่อแม่ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอดังตาราง

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (n= 181)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. สถานภาพของครอบครัว		
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	167	92.3
หย่าร้าง	10	5.5
อื่น ๆ	4	2.2
2. รายได้ของครอบครัว		
20,000-40,000 บาท	23	12.7
40,001-60,000 บาท	44	24.3
60,001-80,000 บาท	40	22.1
80,001-100,00 บาท	45	24.9
มากกว่า 100,000 บาท	29	16.0

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (n= 181)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. ขนาดของครอบครัว		
ครอบครัวเดี่ยว	117	64.6
ครอบครัวขยาย	64	35.4
4. จำนวนพี่น้อง		
ลูกคนเดียว	35	19.3
ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป	146	80.7
5. ลักษณะการเลี้ยงดู		
พ่อแม่เลี้ยงเอง	82	45.3
บุญตาตายายเลี้ยง	66	36.5
ว่าจ้างผู้อื่นเลี้ยงดูที่บ้าน	24	13.3
จ้างสถานรับเลี้ยงเด็กแบบเช้าไปเย็นกลับ	9	5.0
6. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	25	13.8
ปริญญาตรี	106	58.6
ปริญญาโท	43	23.8
ปริญญาเอก	7	3.9
รวม	181	100.0

จากตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จากผู้ปกครองจำนวน 181 คน สามารถจำแนกรายละเอียดดังนี้

สถานภาพของครอบครัว พบร่วมกันกับบิดามารดา มากที่สุดจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 92.3 พ่อแม่มีการหย่าร้าง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 ส่วนที่เหลือ จะเป็นบิดาหรือมารดาเสียชีวิต

รายได้ของครอบครัว พบร่วมกันกับบิดามารดา มากที่สุดจำนวน 80,001 - 100,000 บาท มากที่สุด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 24.9 แต่อย่างไรก็ตาม ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน พบร่วมกันกับบิดามารดา มากกว่า 60,000 บาท เกินครึ่งของผู้ปกครองทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 63

ขนาดของครอบครัว พบร้า นักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับพ่อแม่และพี่น้อง ซึ่งเป็นครอบครัวเดี่ยวมากที่สุด จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6 ส่วนที่เหลือเป็นครอบครัวขยาย คือ มีปู่ย่า ตายาย ลุงป้า น้า อ่า หลาน อยู่ร่วมกัน

จำนวนพี่น้อง พบร้า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีลูกตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 80.7 ส่วนที่เหลือเป็นมีลูกคนเดียว

ลักษณะการเลี้ยงดู พบร้า นักเรียนส่วนใหญ่จะได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่มากที่สุด รองลงมาคือ ให้ปู่ย่า ตายายเลี้ยง ส่วนที่เหลือจะเป็นการว่าจ้างผู้อื่นมาเลี้ยงที่บ้าน และจ้างสถานรับเลี้ยงเด็กแบบไปเช้าเย็นกลับ ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบร้า ส่วนใหญ่ผู้ปกครองจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี มาก ที่สุด จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท จำนวน 43 คน คิด เป็นร้อยละ 23.8

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทพ่อแม่

บทบาทของพ่อแม่	\bar{X}	SD	ระดับ การมีส่วนร่วม
1. ผู้ปกครองให้ความเอาใจใส่นักเรียน โดยมีบรรยายกาศใน การพูดคุยอย่างอบอุ่นและเป็นมิตร	4.43	.63	มาก
2. สมาชิกในครอบครัวช่วยเหลือแบ่งเบาภาระซึ่งกันและ กัน เช่น การทำอาหาร การทำความสะอาด เป็นต้น	3.90	.88	มาก
3. สมาชิกทุกคนในครอบครัวมีความสนใจสนับสนุนพูดคุยอย่าง เป็นกันเองกับนักเรียน	4.58	.59	มากที่สุด
4. สมาชิกในครอบครัวมักทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น รับประทานอาหาร ไปเที่ยวนอกบ้าน เป็นต้น	4.31	.72	มาก
5. ผู้ปกครองพยายามให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนรู้สึก ห้อแท้ผิดหวัง	4.46	.65	มาก
6. สมาชิกในครอบครัวเปิดเผยความรู้สึกตอกันอย่าง ตรงไปตรงมา	4.19	.69	มาก
7. ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกครั้งที่ ต้องการและรับฟังปัญหาของนักเรียนเสมอ	4.49	.76	มาก
8. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว ผู้ปกครองจะใช้การ ประนีประนอมในการแก้ปัญหา	4.28	.63	มาก

บทบาทของพ่อแม่	\bar{X}	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
9. ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนอธิบายเหตุผลก่อนที่จะดำเนินหรือลงโทษ เมื่อนักเรียนทำผิด	4.31	.69	มาก
10. ผู้ปกครองจะให้คำชี้แจงหรือชี้ช่อง เมื่อเห็นนักเรียนอ่านหนังสือหรือทำงานที่มีขอบหมายสำคัญ	4.48	.75	มาก
11. สมาชิกในครอบครัวพูดคุยกับสถานศึกษาอย่างสุขของนักเรียน เสมอ	4.36	.70	มาก
12. สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดภาระเบี่ยงต่าง ๆ ของบ้าน	3.91	.69	มาก
13. ผู้ปกครองจะส่งเสริมและให้คำแนะนำในการทำ การบ้าน การทำกิจกรรมใหม่ ๆ ของนักเรียน	4.31	.70	มาก
14. ผู้ปกครองมักจะให้คำแนะนำในการปฏิบัติงานในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียน	4.31	.68	มาก
15. ผู้ปกครองสนับสนุนให้สมาชิกทุกคนรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนเอง	4.45	.63	มาก
16. ผู้ปกครองพูดคุยหรือเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง	3.09	.72	ปานกลาง
17. นักเรียนชอบอ่านหนังสือเป็นประจำเมื่อมีโอกาส	2.80	.96	ปานกลาง
18. นักเรียนรับรู้ข่าวสารโดยการอ่านหนังสือมากกว่าการดูโทรทัศน์	2.62	.57	ปานกลาง
19. ผู้ปกครองสอนการอ่านที่ถูกต้องให้นักเรียน	3.18	.75	ปานกลาง
20. ผู้ปกครองแนะนำให้นักเรียนอ่านข่าว บทความจากหนังสือพิมพ์ วารสารต่าง ๆ	2.89	.62	ปานกลาง
รวม	3.97	.70	มาก

จากตาราง 6 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของพ่อแม่ นักเรียนระดับประถมศึกษา ปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$, $SD = .70$) เมื่อพิจารณาบทบาทของพ่อแม่ในแต่ละข้อ พบว่า พ่อแม่มีการพูดคุยอย่างเป็นกันเองกับนักเรียนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, $SD = .59$) และ พ่อแม่เปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกครั้งที่ต้องการและรับฟังปัญหาของนักเรียนเสมอ รองลงมา ($\bar{X} = 4.49$, $SD = .76$) ในขณะเดียวกัน การสร้างสภาพแวดล้อมหรือบรรยากาศในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับปานกลาง เช่น การเล่นนิทาน การสอนอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

การแนะนำให้นักเรียนอ่านข่าวสาร บทความจากหนังสือพิมพ์หรือวารสารต่าง ๆ และจะเห็นได้ชัดว่า ผู้ปกครองจะปล่อยให้นักเรียนดูโทรทัศน์เป็นส่วนใหญ่เมื่อมีเวลาว่าง

ตาราง 7 การวิเคราะห์ปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัวต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (n=181)	นักเรียนที่มีปัญหาการพูด		รวม	χ^2	P
	พูดชัด	พูดไม่ชัด			
	ร้อยละ	ร้อยละ			
1. สถานภาพของครอบครัว				10.983	.004*
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	153(93.9)	14(77.8)	167(92.3)		
หย่าร้าง	6(3.7)	4(22.2)	10(5.5)		
อื่น ๆ	4(2.5)	0	4(2.2)		
2. รายได้ของครอบครัว				5.440	.245
20,000-40,000 บาท	22(13.5)	1(5.6)	23(12.7)		
40,001-60,000 บาท	39(23.9)	5(27.8)	44(24.3)		
60,001-80,000 บาท	39(23.9)	1(5.6)	40(22.1)		
80,001-100,00 บาท	38(23.3)	7(38.9)	45(24.9)		
มากกว่า 100,000 บาท	25(15.3)	4(22.2)	29(16.0))		
3. ขนาดของครอบครัว				1.509	.219
ครอบครัวเดียว	103(63.2)	14(77.8)	117(64.6)		
ครอบครัวขยาย	60(36.8)	4(22.2)	64(35.4)		
4. จำนวนพี่น้อง				.107	.744
ลูกคนเดียว	31(19.0)	4(22.2)	35(19.3)		
ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป	132(81.0)	14(77.8)	146(80.7)		
5. ลักษณะการเลี้ยงดู				10.347	.016*
พ่อแม่เลี้ยงเอง	80(49.1)	2(11.1)	82(45.3)		
ปู่ย่าตายายเลี้ยง	54(33.1)	12(66.7)	66(36.5)		
ว่าจ้างผู้อื่นเลี้ยงดูที่บ้าน	21(12.9)	3(16.7)	24(13.3)		
จ้างสถานรับเลี้ยงเด็ก	8(4.9)	1(5.6)	9(5.0)		

6 .ระดับการศึกษา		3.191	.363
ต่ำกว่าปริญญาตรี	23(14.1)	3(16.7)	26(14.4)
ปริญญาตรี	90(55.2)	13(72.2)	103(56.9)
ปริญญาโท	43(26.4)	2(11.1)	45(24.9)
ปริญญาเอก	7(4.3)	0	7(3.9)
รวม	163(90.1)	18(9.9)	100.0

*มีนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 7 ปัจจัยความสัมพันธ์ภายนอกของบุคลากรที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนพบว่า มีเพียง 2 ด้านคือ สถานภาพทางครอบครัว ($P=.004$) และลักษณะการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($P= .016$) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า ปัจจัยทั้ง 6 ด้าน มีความสัมพันธ์ต่อบัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

ตาราง 8 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยบทบาทของพ่อแม่ที่มีต่อบัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

บทบาทของพ่อแม่ (n=181)	นักเรียนที่มีปัญหาการพูด		รวม	χ^2	P
	พูดชัด	พูดไม่ชัด			
	ร้อยละ	ร้อยละ			
ระดับการมีส่วนร่วม				8.766	033*
ปานกลาง	11(6.7)	16(88.9)	27(14.9)		
มาก	141(86.5)	2(11.1)	143(79.0)		
มากที่สุด	11(6.7)	0	11(6.1)		
รวม	163(90.1)	18(9.9)	181(100.0)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 8 ปัจจัยบทบาทของพ่อแม่ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์กับปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน พบว่า ปัจจัยบทบาทของพ่อแม่ที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($P=.033$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่านักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดมีความสัมพันธ์กับบทบาทของพ่อแม่ที่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 แนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหา การพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการระยบnie เป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง ในการหาแนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ในประเด็นเกี่ยวกับปัญหาครอบครัว สภาพแวดล้อมในบ้าน และบทบาทของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน ผู้วิจัย ขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

1.1 ปัญหาครอบครัว เนื่องด้วยสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ประกอบกับบุตรทุนนิยม ที่ทำให้คนในสังคมมีการแก่งแย่ง แข่งขัน กระแสบริโภคนิยม ทำให้พ่อแม่จะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน พ่อแม่ส่วนใหญ่ใช้เวลาในการประกอบอาชีพประมาณวัน 8-10 ชั่วโมง ในขณะที่ลูกใช้เวลาในการเรียนหนังสือ 6-8 ชั่วโมง หรือบางคันต้องไปเรียนพิเศษ จึงไม่ค่อยมีเวลาในอบรมเลี้ยงดูลูก และไม่มีเวลาให้กับครอบครัวได้อย่างเต็มที่ ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดียว ที่ต้องส่งไปให้ปู่ย่า ตายาย พี่เลี้ยง สถานศึกษา และรับกลับตอนเย็น ลักษณะการเลี้ยงดู จะให้นักเรียนดูโทรทัศน์ เล่นเกม ไม่ค่อยได้มีการพูดคุยหรือปฏิสัมพันธ์กัน ส่วนที่เลี้ยงนั้น ยังมีภาระงานบ้านนอกเหนือจากการดูแลนักเรียนอีกด้วย หรือบางครอบครัวมีพ่อหรือแม่ทำงานคนเดียว เนื่องจากมีการหყารั่ว จึงทำให้พ่อแม่ไม่สามารถทำทบทวนหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ โดยข้อมูลที่ผู้ปักครองให้ในแบบสอบถามบานคน ไม่สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ ทำให้สะท้อนได้ว่า ทัศนะของผู้ปักครองในการให้ระดับความสัมพันธ์ในครอบครัวของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน

1.2 การพูดไม่ชัดที่มีความบกพร่องของโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด โดยมีนักเรียน 1 คน ที่มีปัญหาสุขภาพ ต่อมทอนซิลเมื่น้ำดี ทำให้เพียงจมูกแคบลง ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะการออกเสียงผิดใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่งและการเว้นไม่ออกเสียง โดยออกเสียงพยัญชนะตัน /ร/ เป็น /ล/ มาตราตัวสะกด /แม กด/ เป็น /แม่กก/, /แม่งน/ เป็น /แม่งก/ เสียงสระ /เอือ/ เป็น /เอีย/ และปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ ร,ล

1.3 สภาพแวดล้อมภายในบ้าน นักเรียนมีเวลาอยู่ด้วยกันกับพ่อแม่ช่วงวันหยุด เสาร์หรืออาทิตย์ แต่ไม่ค่อยได้พูดคุยสื่อสารกัน ไม่ค่อยมีกิจกรรมร่วมกันมากนัก พ่อแม่ส่วนใหญ่จะต้องทำงานบ้าน ดูรำส่วนตัว ปล่อยให้นักเรียนใช้เวลาดูโทรทัศน์ รายการละคร การ์ตูน เรียนพิเศษหรือเล่นเกมทั้งวัน

1.4 บทบาทของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน พนว่า ส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่ค่อยมีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน เช่น ไม่ค่อยมี

โอกาสในเล่นนิทานหรือพูดคุย อาจมีบังกิจกรรมเล่นนิทานบ้าง เนื่องจากเห็นว่าเด็กเรียนอยู่ในระดับประถมแล้ว คิดว่าไม่จำเป็นต้องเล่นนิทาน และไม่คิดว่านักเรียนยังต้องการสิ่งเหล่านี้อยู่ การแนะนำห้องสืbow สารสารที่น่าสนใจ การรับรู้ข่าวสารจะมาจากการสื่อโทรทัศน์มากกว่า หรือทางอินเตอร์เน็ต ไม่ค่อยมีเวลาในการสอนอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียน เพราะถือว่าได้ส่งนักเรียนไปเรียนพิเศษแล้ว จึงทำให้หันพ่อแม่และนักเรียนขาดทักษะการสื่อสารที่ดี นอกจากนี้ พ่อแม่บางคนไม่ได้เป็นแบบอย่างการพูดที่ดี จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้และเลียนแบบการพูดที่ไม่ชัดไปด้วย

ส่วนที่ 2 การสนทนากลุ่มสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาการพูดไม่ชัดกับผู้ปกครองโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดและแก้ไขการพูด ได้ข้อสรุปได้ดังนี้

จากการที่มีการสนทนากลุ่มกับทีมผู้วิจัย ผู้เชี่ยวชาญและผู้ปกครอง ทำให้ผู้ปกครอง มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดไม่ชัด (Articulation Problems) เกี่ยวกับสาเหตุและวิธีการเบื้องต้นในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด สรุปได้ ดังนี้

2.1 สาเหตุของการพูดไม่ชัดที่พบได้บ่อย แบ่งออกได้ เป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1.1 การพูดไม่ชัดโดยไม่มีความบกพร่องของโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด ซึ่งเป็นการพูดไม่ชัดที่พบมากในเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ จากผลการวิจัยและข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ พบว่า การพูดไม่ชัดแบบนี้มาจาก การพูดที่นิสัยมาแต่เด็ก ๆ มาจากเหตุผลหลายประการ ดังนี้

1) การขาดการส่งเสริมการพูดให้ชัดตั้งแต่เด็ก ๆ คิดว่าเป็นสิ่งที่น่ารัก หรือบางคนพูดไม่ชัดเป็นพฤติกรรมการเรียกวัองความสนใจจากครูหรือผู้ใหญ่จนติดนิสัยการพูดไปจนโต

2) การขาดแบบอย่างการพูดที่ดี เด็กอาจเลียนแบบการพูดไม่ชัดจากผู้ใหญ่บางคนที่พูดไม่ชัดเจน เช่น บุญญา ตายาย พี่เลี้ยงที่เป็นชาวต่างชาติ หรือแม้แต่วัฒนธรรมทางภาษาของคนภาคใต้

3) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีปฏิสัมพันธ์น้อยลง โดยในปัจจุบัน สังคมมีแนวโน้ม เป็นครอบครัวเดียว ครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น เกิดสภาพการหย่าร้าง จึงทำให้โครงสร้างและการทำหน้าที่ของครอบครัวเปลี่ยนแปลง ขนาดของครอบครัวเล็กลง ในขณะที่ผู้สูงอายุมีจำนวนมากขึ้น การกล่อมเกลาเลี้ยงดูบุตรหลาน จึงกลายเป็นหน้าที่ของคนกลุ่มนี้ เนื่องด้วยสภาพแวดล้อมเศรษฐกิจในปัจจุบัน พ่อและแม่จะต้องออกไปทำงานนอกบ้านไม่มีเวลาให้กับครอบครัวได้อย่างเต็มที่ บทบาทของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กมีน้อยลง อาทิ การเล่นนิทานหรือพูดคุย การแนะนำห้องสืbow สารสารที่น่าสนใจ การรับรู้ข่าวสารจะมาจากการสื่อโทรทัศน์มากกว่า หรือทางอินเตอร์เน็ต จึงทำให้หันพ่อแม่และนักเรียนขาดทักษะการสื่อสารที่ดี นอกจากนี้ พ่อแม่บางคนไม่ได้เป็นแบบอย่างการพูดที่ดี จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้และเลียนแบบการพูดที่ไม่ชัดไปด้วย

2.1.2 การพูดไม่ชัดที่มีความบกพร่องของโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด โดยมีนักเรียน 1 คน ที่มีปัญหาสุขภาพ ต่อมทอนซิลมีขนาดโต ทำให้โครงจมูกแคบลง ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะการออกเสียงผิดใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่งและการเว้นไม่ออกเสียง โดยออกเสียงพยัญชนะต้น /ร/ เป็น /ล/ มาตราตัวสะกด /แม่กต/ เป็น /แม่กท/, /แม่กน/ เป็น /แม่กง/ เสียงสาระ /เอ/o/เป็น /เอีย/ และปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ ร, ล โดยในกรณีนี้ จะต้องได้รับการดูแลจากแพทย์โดยตรง เนื่องจากเป็นความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะการพูด เมื่อได้รับการรักษาจากแพทย์แล้วก็จะได้รับการฝึกพูดจากนักแก้ไขการพูด

2.2 แนวทางการช่วยเหลือเบื้องต้นสำหรับผู้ปกครองของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ผู้ปกครองควรปฏิบัติตามดังนี้

2.2.1 พูดให้ชัดเจน ออกเสียงให้ชัดเจน พูดช้า ให้เด็กมีโอกาสจดจำและเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

2.2.2 พูดให้ถูกต้อง ในขณะสนทนาก็ต้องบังคับนักเรียน ควรสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการพูด ทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ มั่นใจ และให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง เป็นแบบอย่างที่ดี ควรแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักเรียน แต่ไม่ควรดูเมื่อนักเรียนพูดผิด เพราะจะทำให้เกิดความคับข้องใจ อาจนำไปสู่การพูดติดอ่างได้

2.2.3 พึงอย่างสนใจ นักเรียนต้องการโอกาสในการฝึกพูด ควรให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมร่วมกับผู้ปกครอง

2.2.4 อ่านอย่างสม่ำเสมอ ช่วยให้นักเรียนพัฒนาการออกเสียงด้วยการอ่านให้นักเรียนฟัง ตามให้ได้ตوبบ้าง และพยายามแก้ไขคำที่พูดไม่ชัด แต่ไม่ควรแก้ต่อตลอดเวลาจนทำให้นักเรียนหมดสนุกและขาดความมั่นใจในการพูด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา ได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา
- เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา

ประชากร สำหรับการวิจัยระยะนี้ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา จำนวน 420 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยระยะนี้ได้แก่ นักเรียนทุกคนในระดับชั้นประถมศึกษา ตอนต้น จำนวน 203 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา

ประชากร สำหรับการวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา จำนวน 203 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสิงขลา ที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงพูด จำนวน 181 คน

ระยะที่ 3 แนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประชากร สำหรับการวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงพูด ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 181 คน

กลุ่มตัวอย่าง ใน การวิจัยระยะนี้ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงพูดแล้วมีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 3 ระยะ มีดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1 ได้แก่ ชุดแบบทดสอบการออกเสียงพูดที่ประกอบด้วย แบบบันทึกการทดสอบการพูด บัตรภาพ มีขนาด 4×4 นิ้ว แบ่งออกเป็น 5 หมวด คือ พยัญชนะต้น พยัญชนะตัวสะกด พยัญชนะควบกล้ำ สาร และวรรณยุกต์ รวมทั้งสิ้น 72 เสียง และแพรออกเป็นรูปภาพ 52 รูป เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบแบบวินิจฉัย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 2 ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนสำหรับผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงพูด เพื่อร่วยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และปัจจัยทางของพ่อแม่

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 3 ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัญญาการพูดไม่ชัดของนักเรียน โดยผู้ปกครองกลุ่มนี้จะเป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับการทดสอบแล้วมีปัญหาการพูดไม่ชัด และมีการสนทนากลุ่มร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดและแก้ไขการพูด เพื่อให้ความรู้และสร้างความเข้าใจในแนวทางช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากการดำเนินการวิจัยใน 3 ตอน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป มีดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และร้อยละ

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ 1). ปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ประกอบด้วย สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว ขนาดของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลักษณะการเลี้ยงดู ระดับการศึกษา สูงสุด โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ การวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) และ 2) ปัจจัย บทบาทของพ่อแม่ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำผลมาแปลความหมาย การวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) เพื่อหาความสัมพันธ์

ตอนที่ 3 แนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหา การพูดไม่ชัด ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สนทนากลุ่มร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดและแก้ไขการพูด โดยนำข้อมูลมาจัดหมวดหมู่ และสรุปเนื้อหา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้น นักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ขอสรุปผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีผลการวิจัยดังนี้

1. จำนวนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 181 คน มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด 18 คน ประมาณร้อยละ 10 ของนักเรียนทั้งหมด เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่าเพศหญิงและชายที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดมีจำนวนใกล้เคียงไม่แตกต่างกันมากนัก แต่เมื่อ จำแนกตามระดับชั้น พบร้า มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดมากที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 ของจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด รองลงมาคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3 ตามลำดับ

2. จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด (Articulation Problems) จำแนกตามลักษณะของ เสียงที่ออกผิด พบร้า นักเรียน 18 คน มีจำนวน 15 คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะการใช้ เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) มากที่สุด และมีนักเรียน 13 คน ใน 18 คน ที่มีปัญหา การพูดไม่ชัดในลักษณะเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) นักเรียน 4 ใน 18 คน ที่มีปัญหาการพูด เสียงเพียง (Distortions) นอกจากนั้น ยังพบว่า มีนักเรียน 1 คน ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดใน ลักษณะเสียงที่ออกผิดทั้ง 3 ลักษณะ คือ การออกเสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) การเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) และการออกเสียงเพียง (Distortions)

3. ลักษณะเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่พูดไม่ชัด (Articulation Problems) พบร้า

นักเรียนออกเสียงผิด 3 ลักษณะ คือ มีการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) มากที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 เสียงที่ออกผิดมากที่สุด ได้แก่ พยัญชนะต้นเสียง /ร/ เป็น /ล/ รองลงมา เสียง /ŋ/ เป็น /ຍ/ โดยนักเรียนส่วนใหญ่ที่ออกเสียงผิดในลักษณะการใช้เสียงหนึ่ง แทนเสียงหนึ่ง จะมีปัญหาการพูดในลักษณะการเรียนไม่ออกเสียงด้วย ส่วนลักษณะการเรียนไม่ออกเสียง มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 72.22 ส่วนใหญ่จะเป็นคำควบกล้ำ ร, ล ที่ทำให้ นักเรียนพูดไม่ชัด โดยคำควบกล้ำที่เป็นเสียง /ປ/ จะมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ /ຜ/, /ກ/ และ /ພ/ ตามลำดับ สำหรับลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มี 4 คน ใน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ได้แก่เสียง /ສ/

4. ลักษณะเสียงที่ออกผิดของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดในแต่ละคน พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดทั้ง 3 ลักษณะ มีจำนวน 1 คน คือ การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) เว้นไม่ออกเสียง (Omissions) และออกเสียงเพี้ยน (Distortions) ได้แก่ /ຮ/, /ປ/, /ຜ/, /ກ/, /ຂ/, /ຈ/, /ສ/ และปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ คิดเป็นร้อยละ 72 สำหรับนักเรียนที่ออกเสียงเพี้ยน มีจำนวน 4 คน โดยจาก การทดสอบการออกเสียงพูด นักเรียนออกเสียง /ສ/ มีการวางลิ้นผิดตำแหน่ง จากบุรุษเหงือกเป็น "ໄ" รัฟฟ์ นอกจากนั้น มีนักเรียน 2 คน ที่ออกเสียงในลักษณะการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง นักเรียนคนที่ 2 ออกเสียง /ຮ/, /ມ່ງດ/, /ແມກນ/, /ເອື້ອ/ และเสียงควบกล้ำไม่ชัด นักเรียนคนที่ 7 ออกเสียง /ງ/, /ຮ/, /ພ/, /ແມກດ/ และเสียงควบกล้ำไม่ชัด

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีผลการวิจัยดังนี้

1. จำนวนและร้อยละของปัจจัยความสมพันธ์กับปัจจัยความสำคัญในครอบครัวของนักเรียนระดับ ประถมศึกษาระดับปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จากผู้ปกครองจำนวน 181 คน สามารถจำแนกรายละเอียดดังนี้

สถานภาพของครอบครัว พบว่า นักเรียนอยู่ร่วมกันกับบิดามารดา มากที่สุด จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 92.3 แต่มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด จำนวน 14 คน ใน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 สำหรับบิดามารดาที่มีการหย่าร้าง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 มี นักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด 4 คน สูงสุดร้อยละ 22.2 เมื่อเทียบสัดส่วนแล้วมีมากเป็น 4 เท่า ของจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด

รายได้ของครอบครัว พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ในช่วงตั้งแต่ 60,001 ขึ้นไปซึ่งมีจำนวนเกินกึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด เป็นจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 62 และ ในกลุ่มนี้มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด จำนวน 12 คน ใน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7

ขนาดของครอบครัว พบร้า นักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับพ่อแม่และพี่น้อง เป็นครอบครัวเดี่ยวมากที่สุด จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6 โดยมีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 เมื่อเทียบสัดส่วนแล้วมีจำนวนเกือบ 4 เท่าของนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดที่อาศัยอยู่ในครอบครัวขยาย คือ มีปุ๋ยฯ ตายาย ลุงป้า น้า อา หลาน อยู่ร่วมกัน

จำนวนพี่น้อง พบร้า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีลูกด้วยแล้ว 2 คนขึ้นไป จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 80.7 มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ร้อยละ 77.8 ส่วนที่เหลือเป็นมีลูกคนเดียว

ลักษณะการเลี้ยงดู พบร้า นักเรียนส่วนใหญ่จะได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่มากที่สุด รองลงมาคือ ให้ปุ๋ยฯ ตายายเลี้ยง ซึ่งกลุ่มนี้จะมีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนที่เหลือจะเป็นการว่าจ้างผู้อื่นมาเลี้ยงที่บ้าน และจ้างสถานรับเลี้ยงเด็กแบบไปเช้าเย็นกลับ ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม หากพ่อแม่ไม่ได้เลี้ยงดูเด็กเอง แต่ปล่อยให้อยู่กับปุ๋ยฯ ตายาย พี่เลี้ยงหรือจ้างสถานรับเลี้ยงเด็ก จะทำให้นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดมากถึง 8 เท่า เมื่อเทียบกับนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดที่พ่อแม่เลี้ยงเอง

ระดับการศึกษา พบร้า ส่วนใหญ่ผู้ปกครองจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 56.9 มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดถึงร้อยละ 72.2 รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดร้อยละ 11.1

2. บทบาทของพ่อแม่ที่มีส่วนร่วมในการส่งเสริมการพูดของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$, $SD = .70$) เมื่อพิจารณาบทบาทของพ่อแม่ในแต่ละข้อ พบร้า พ่อแม่มีการพูดคุยกันอย่างเป็นกันเองกับนักเรียนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, $SD = .59$) และผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกครั้งที่ต้องการและรับฟังปัญหาของนักเรียนเสมอ รองลงมา ($\bar{X} = 4.49$ $SD = .76$) ในขณะเดียวกัน การสร้างสภาพแวดล้อมหรือบรรยากาศในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับปานกลาง เช่น การเล่านิทาน การสอนอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียน การแนะนำให้นักเรียนอ่านเข้าใจสาร บทความจากหนังสือพิมพ์หรือวารสารต่าง ๆ และจะเห็นได้ชัดว่า ผู้ปกครองจะปล่อยให้นักเรียนดูโทรทัศน์เป็นส่วนใหญ่เมื่อเวลาว่าง นอกจากนั้นยังพบว่า พ่อแม่ที่มีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับปานกลาง จะมีนักเรียนที่มีปัญหาพูดไม่ชัด ถึงร้อยละ 88.9 ส่วนพ่อแม่ที่มีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับมากที่สุด ไม่มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน พบร้าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวโดยรวมไม่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูด แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นรายด้าน พบร้า สถานภาพทางครอบครัวที่มีการหย่าร้างและ ลักษณะการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันกลับเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนั้น

แล้ว บทบาทของพ่อแม่ยังมีความสัมพันธ์กับปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 แนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหาทางการพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีผลการวิจัยดังนี้

1. สภาพปัจจุบันของพ่อแม่นักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด สรุปได้ดังนี้

1.1 ปัญหาครอบครัว เนื่องด้วยสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน ประกอบกับทุนนิยมที่ทำให้คนในสังคมมีการแก่งแย่ง แข่งขัน กระแสบริโภคนิยม ทำให้พ่อและแม่จะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน พ่อแม่ส่วนใหญ่ใช้เวลาในการประกอบอาชีพประมาณวัน 8-10 ชั่วโมง ในขณะที่ลูกใช้เวลาในการเรียนหนังสือ 6-8 ชั่วโมง หรือบางคนต้องไปเรียนพิเศษ จึงไม่ค่อยมีเวลาในอบรมเลี้ยงดูลูก และไม่มีเวลาให้กับครอบครัวได้อย่างเต็มที่ ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดียว ที่ต้องส่งไปให้ปู่ย่า ตายาย พี่เลี้ยง สถานศึกษา และรับกลับตอนเย็น ลักษณะการเลี้ยงดู จะให้นักเรียนดูโทรทัศน์ เล่นเกม ไม่ค่อยได้มีการพูดคุยหรือปฏิสัมพันธ์กัน ส่วนที่เลี้ยงนั้น ยังมีภาระงานบ้านนอกเหนือจากการดูแลนักเรียนอีกด้วย หรือบางครอบครัวมีพ่อหรือแม่ทำงานคนเดียว เนื่องจากมีการขยายร้าง จึงทำให้พ่อแม่ไม่สามารถทำทบทวนหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ โดยข้อมูลที่ผู้ปกครองให้ในแบบสอบถามบ้านคน ไม่สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ ทำให้สะท้อนได้ว่า ระดับความสัมพันธ์ในแต่ละครอบครัวตามทัศนะของผู้ปกครองมีความแตกต่างกัน

1.2 การพูดไม่ชัดที่มีความบกพร่องของโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด โดยมีนักเรียน 1 คน ที่มีปัญหาสุขภาพ ต่อมทอนซิลเมืองนาดโต ทำให้เพียงจะมูกแคบลง ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะการออกเสียงผิดใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่งและการเว้นไม่ออกเสียง โดยออกเสียงพยัญชนะตัน /ร/ เป็น /ล/ มาตรรัตวะสะกด /แม่ กด/ เป็น /แม่ กก/, /แม่ กน/ เป็น /แม่ กง/ เสียงสระ /เอือ/ เป็น /เอีย/ และปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ ร, ล

1.3 สภาพแวดล้อมภายในบ้าน นักเรียนมีเวลาอยู่ด้วยกันกับพ่อแม่ช่วงวันหยุด เสาร์หรืออาทิตย์ แต่ไม่ค่อยได้พูดคุยสื่อสารกัน ไม่ค่อยมีกิจกรรมร่วมกันนัก ส่วนใหญ่พ่อแม่จะต้องทำงานบ้าน ธุระส่วนตัว ปล่อยให้นักเรียนใช้เวลาดูโทรทัศน์ รายการละคร การ์ตูน เรียนพิเศษ หรือเล่นเกมทั้งวัน

1.4 บทบาทของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน พบร่วมส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่ค่อยมีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน เช่น ไม่ค่อยมีโอกาสในการเล่านิทานหรือพูดคุยกัน เนื่องจากเห็นว่านักเรียนอยู่ในระดับประถมแล้ว คิดว่าไม่

จำเป็นต้องเล่านิทาน และไม่คิดว่า�ักเรียนยังต้องการสิ่งเหล่านี้อยู่ การแนะนำหนังสือ วารสารที่นำเสนอ การรับรู้ข่าวสารจะมาจากการสื่อโทรทัศน์มากกว่า หรือทางอินเตอร์เน็ต ไม่ค่อยมีเวลาในการสอนอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียน เพราะถือว่าได้ส่งนักเรียนไปเรียนพิเศษแล้ว จึงทำให้ทั้งพ่อแม่และนักเรียนขาดทักษะการสื่อสารที่ดี นอกจากนี้ พ่อแม่บางคนไม่ได้เป็นแบบอย่างการพูดที่ดี จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้และเลียนแบบการพูดที่ไม่ชัดไปด้วย

2. การสนทนากลุ่มสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาการพูดไม่ชัดกับผู้ปกครองโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดและแก้ไขการพูด ได้ข้อสรุปได้ดังนี้

จากการที่มีการสนทนากลุ่มกับทีมผู้วิจัย ผู้เชี่ยวชาญและผู้ปกครอง ทำให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดไม่ชัด (Articulation Problems) สรุปได้ดังนี้

2.1 การพูดไม่ชัดโดยไม่มีความบกพร่องของโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด ซึ่งเป็นการพูดไม่ชัดที่พบมากในเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ จากผลการวิจัยและข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ พบว่า การพูดไม่ชัดแบบนี้มาจาก การพูดที่มีนิสัยมาแต่เด็ก ๆ มาจากเหตุผลหลายประการ ดังนี้

2.1.1 การขาดการส่งเสริมการพูดให้ชัดตั้งแต่เด็ก ๆ คิดว่าเป็นสิ่งที่น่ารัก หรือบางคนพูดไม่ชัดเป็นพฤติกรรมการเรียกร้องความสนใจจากครูหรือผู้ใหญ่จนติดนิสัยการพูดไปจนโต

2.1.2 การขาดแบบอย่างการพูดที่ดี เด็กอาจเลียนแบบการพูดไม่ชัด จากผู้ใหญ่บางคนที่พูดไม่ชัดเจน เช่น ปู่ย่า ตายาย พี่เลี้ยงที่เป็นชาวต่างชาติ หรือแม้แต่วัฒนธรรมทางภาษาของคนภาคใต้

2.1.3 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีปฏิสัมพันธ์น้อยลง โดยสังคมปัจจุบัน มีแนวโน้มเป็นครอบครัวเดียว ครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น เกิดสภาพการหย่าร้าง จึงทำให้โครงสร้างและการทำงานที่ของครอบครัวเปลี่ยนแปลง ขนาดของครอบครัวเล็กลง ในขณะที่ผู้สูงอายุมีจำนวนมากขึ้น การกล่อมเกลาเลี้ยงดูบุตรหลาน จึงกลายเป็นหน้าที่ของคนกลุ่มนี้ เนื่องด้วยสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน พ่อและแม่จะต้องออกไปทำงานนอกบ้านไม่มีเวลาให้กับครอบครัวได้อย่างเต็มที่ บทบาทของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กมีน้อยลง อาทิ การเล่านิทานหรือพูดคุย การแนะนำหนังสือ วารสารที่นำเสนอ การรับรู้ข่าวสารจะมาจากการสื่อโทรทัศน์มากกว่า หรือทางอินเตอร์เน็ต จึงทำให้ทั้งพ่อแม่และนักเรียนขาดทักษะการสื่อสารที่ดี นอกจากนี้ พ่อแม่บางคนไม่ได้เป็นแบบอย่างการพูดที่ดี จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้และเลียนแบบการพูดที่ไม่ชัดไปด้วย

2.2 การพูดไม่ชัดที่มีความบกพร่องของโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด โดยมีนักเรียน 1 คน ที่มีปัญหาสุขภาพ ต่อมทอนซิลเมื่น้ำดี ทำให้

โครงจมูกแอบลง ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะการออกเสียงผิดใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่งและการเว้นไม่ออกเสียง โดยออกเสียงพยัญชนะต้น /ร/ เป็น /ล/ มาตราดัวสะกด /แม่กัด/ เป็น /แม่ก/ /แม่กน/ เป็น /แม่กง/ เสียงสระ /เออ/เป็น /เอย/ และปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ /ร, ล โดยในกรณีนี้ จะต้องได้รับการดูแลจากแพทย์โดยตรง เนื่องจากเป็นความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะการพูด เมื่อได้รับการรักษาจากแพทย์แล้วก็จะได้รับการฝึกพูดจากนักแก้ไขการพูด

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลานัน จะขออภิปรายผลเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จากการศึกษาลักษณะปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีปัญหาการพูดไม่ชัดประมาณ ร้อยละ 10 เมื่อจำแนกตามลักษณะเสียงที่ออกผิด มีนักเรียนที่ออกเสียงโดยใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) มากที่สุด โดยเสียงที่ออกผิดมากที่สุด ได้แก่ พยัญชนะต้น /ร/ เป็น /ล/ รองลงมาเป็นปัญหาการเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) ส่วนใหญ่จะเป็นคำควบกล้ำ /ร, ล/ เสียงควบกล้ำ /ร, ล/ เป็น เสียงควบกล้ำ /ล, ร/ ที่ทำให้นักเรียนพูดไม่ชัด คำควบกล้ำที่เป็นเสียง /ป/ จะมีปัญหามากที่สุด และมีการออกเสียงเพี้ยน (Distortions) 4 คน ได้แก่ /ສ/ แต่ไม่มีปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะการเพิ่มเสียงโดยไม่จำเป็น (Additions) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า การพูดไม่ชัดที่มีปัญหามากที่สุด คือ การใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitutions) สอดคล้องกับการศึกษาของ ผดุง อารยะวิญญาณ.(2544) พบว่ามีการออกเสียงไม่ชัดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย ในลักษณะการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง มากที่สุด รองลงมาคือการเว้นไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการ การออกเสียงเพี้ยนไปจากเสียงที่ต้องการและการออกเสียงเพิ่มไปจากเสียงที่ต้องการมีไม่มากนัก ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนปกติหรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จะมีลักษณะการพูดไม่ชัดที่มีปัญหามากที่สุดคือ การใช้เสียงหนึ่งแทนหนึ่ง แต่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจะมีปัญหาการพูดไม่ชัดรุนแรงกว่าเด็กปกติ

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเสียงพูดของนักเรียน เสียงพูดที่นักเรียนออกไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /ร/ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ร, ล/ และเสียง /ສ/ และมี

นักเรียน 2 คน ที่ควรได้รับการแก้ไขการพูดไม่ชัดตั้งแต่เนื่น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาอื่นต่อไป ได้แก่ นักเรียนที่มีปัญหาการออกเสียง /ร/, /แม่กด/, /แม่กน/, /เอ/o และเสียงควบกล้ำไม่ชัด ส่วนนักเรียนอีกคน ออกเสียง /ง/, /ร/, /พ/, /แม่กด/ และเสียงควบกล้ำไม่ชัด ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พิณทิพย์ หวานเจริญ (2533) พบว่า เด็กมีความผิดปกติในการออกเสียงพยัญชนะ มากกว่าเสียงสรรส์ นอกจากนั้น ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ เพ็ญศิริ เทพวิทักษ์กิจ (2530) การไม่ออกเสียงในเสียงที่ต้องการเกิดกับพยัญชนะควบกล้ำเท่านั้น ส่วนการออกเสียงใน ลักษณะการใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่งเกิดกับพยัญชนะดัน และพยัญชนะสะกด นักเรียนจะออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ชัดมากที่สุด เสียงที่ออกไม่ชัดรองลงมาคือเสียงพยัญชนะดันและเสียง พยัญชนะสะกด ทั้งนี้ การที่นักเรียนมีปัญหาการพูดไม่ชัดนั้น นอกจากการเรียนรู้ผิด ๆ จนติดนิสัยมาตั้งแต่เด็กแล้ว อาจเนื่องจากอวัยวะที่ออกเสียงบกพร่อง เช่น พื้นหรือ พื้นเหยิน หรือบาง คนมีปัญหาสุขภาพ เช่น ต่อมทอนซิลเมื่อนำโดโล ทำให้โพรงจมูกแคบลง สำหรับนักเรียนที่ออกเสียง /ส/ เพี้ยนไป แต่ยังพอฟังออกว่าเป็น ส.เสือ ปัญหาเกิดจากการวางแผนลิ้นไม่ถูกตำแหน่ง โดยตำแหน่งที่ถูกต้องจะเป็นลิ้นส่วนหน้าและปุ่มเหงือก นักเรียนส่วนใหญ่มักจะติดมาจากการพูดภาษาอังกฤษ โดยเอาปลายลิ้นแตะฟันบน

ข้อค้นพบจากการวิจัย จะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาการพูดของนักเรียนในสังคมปัจจุบัน จะมีปัญหานอกเสียงพยัญชนะ /ร/ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ร,ล/ และเสียง /ส/ สะท้อนให้เห็นว่า ปัจจุบันคนไทยปล่อยปละละเลยการใช้ภาษาไทยทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน มักมีการใช้กันแบบผิด ๆ ที่สำคัญไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสม ไม่มีการฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างเข้มงวด เช่น การพูด ร.เรือ ล.ลิง หรือคำควบกล้ำอื่น ๆ แม้แต่คนที่มีฐานะตำแหน่งทางทางสังคมที่ดีเป็นจำนวนมากก็พูดไม่ชัด ค่านิยมในปัจจุบันเปลี่ยนไปเป็นการยอมรับความไม่ถูกต้องของการใช้ภาษามากขึ้น (จรายพร ธรรมนิทรร, 2558)

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวโดยรวมไม่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูด แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นรายด้าน พบว่า สถานภาพทางครอบครัวที่มีการหย่าร้างและ ลักษณะการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันกลับเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนั้นแล้ว บทบาทของพ่อแม่ยังมีความสัมพันธ์กับปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ปัจจัยดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า สถานการณ์ครอบครัวปัจจุบันของไทย เป็นครอบครัวเลี้ยงเดียวที่เพิ่มขึ้น การมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่เกือบหนุนให้คนในครอบครัวมีความรัก ความเข้าใจกัน ก่อให้เกิดความอบอุ่น แต่ความสัมพันธ์ที่อ่อนแองจะส่งผลให้ครอบครัวขาดความอบอุ่นและมีการหย่าร้างจากการสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2551 พบว่า เด็กไทยอายุระหว่าง 0 – 17 ปี อาศัยอยู่ในครอบครัวเลี้ยงเดียว ซึ่งหมายถึง ครอบครัวที่มีเพียงพ่อคนเดียวหรือแม่คนเดียว นำมาซึ่งความห่วงกังวลต่อความไม่มั่นคง และความเครียดกับสิ่งที่ต้องรับภาระที่เกิดขึ้นในครอบครัว เพียงคนเดียวของพ่อหรือแม่ ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์กับลูก จากผลการวิจัยซึ่งให้เห็นชัดว่า ครอบครัวที่มีการหย่าร้าง จะมีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อเทียบสัดส่วนแล้วมีมากเป็น 4 เท่า ของจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน นอกจากนั้นแล้วการให้ผู้สูงอายุ ปู่ย่า ตายาย พี่เลี้ยง และการจ้างสถานรับเลี้ยงเด็กเป็นผู้ดูแลร่มเลี้ยงดู ส่งผลให้เด็กมีปัญหาการพูดไม่ชัดมากถึง 8 เท่า เมื่อเทียบสัดส่วนของเด็กที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดที่พ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงดู ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สาวิตตี้ ทยานศิลป์ (2554) พบว่า ครอบครัวไทยจำนวนมากจะเลี่ยงการปฏิบัติสิ่งดี ๆ ที่ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นในครอบครัว เช่น การพูดคุย สื่อสารกัน การกล่าวคำขอโทษหรือขอบคุณคนในครอบครัว การแสดงความรักต่อกัน ด้วยการโอบกอดหรือสัมผัสเป็นประจำ กิจกรรมสำหรับทุกคนในครอบครัวเป็นเรื่องที่ดูเหมือนจะถูกละเลยอย่างมาก เพราะมิได้ถูกปรุงของครอบครัวไทยที่ใช้เวลาที่พอจะมีกิจกรรมร่วมกับสมาชิกในครอบครัวเป็นประจำ

อย่างไรก็ตาม สถานภาพของครอบครัวและลักษณะการเลี้ยงดู ยังมีผลเชื่อมโยงกับบทบาทของพ่อแม่ พบว่า พ่อแม่ที่มีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับปานกลาง จะมีนักเรียนที่มีปัญหาพูดไม่ชัด ถึงร้อยละ 88.9 ส่วนพ่อแม่ที่มีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับมากที่สุด ไม่มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีญา นิยมธรรม (2558) ที่พบว่า พ่อแม่เป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็ก จึงต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการหัดพูดไปโดยอัตโนมัติ เพราะพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะดำเนินไปด้วยดียิ่งขึ้น หากพ่อแม่สนใจและช่วยส่งเสริมการพูดของเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้น เด็กจะพูดมากเมื่อยู่กับพ่อแม่และสามารถเรียนภาษาจากคนอื่น ๆ ที่ได้พบปะและคุ้นเคยด้วย มีการใช้สัญลักษณ์ทางภาษา เช่น การอ่าน การเขียน การออกเสียงได้แล้ว เพื่อนเล่น วิทยุ หนังสือจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการพูด สื่อสารหรือเป็นแบบอย่างในการเรียนรู้ ดังนั้นพ่อแม่ควรพูดให้ถูกต้อง และชัดเจน ควรแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงพูดของเด็กเพื่อเป็นการจัดแบบอย่างให้ถูกต้อง เพื่อให้เด็กเลียนแบบแทนการดู ที่อาจทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจและนำไปสู่การพูดติดอ่าง นอกจากนั้นกิจกรรมที่สามารถช่วยเหลือเด็กอีกอย่างหนึ่งคือ การอ่าน พ่อแม่ควรให้เวลา กับเด็กอย่างน้อยวันละ 15 นาที ช่วยให้เด็กพัฒนาการออกเสียงด้วยการอ่านให้เด็กฟัง การเล่านิทาน หรือดูภาพประกอบและมีการถ่ายทอดตอบ การให้เด็กอยู่สgapawd ล้อมที่น่าสนใจจะ

เป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากรใช้ภาษาและมีพัฒนาการทางภาษาได้ดีขึ้น ดังนั้นบทบาทของพ่อและแม่ที่สำคัญ นอกจากจะเป็นแบบอย่างที่ดีแล้วจะต้องพยายามสะท้อนให้เด็กเข้าใจภาษา เช่น มีการอธิบายเพิ่มเติม หรือซึมเซยเมื่อเด็กพูดได้ถูกต้องและชัดเจน หากพ่อแม่ทำบทบาทหน้าที่เหล่านี้อย่างเต็มที่ เท่ากับเป็นการช่วยให้ลัดปัญหาการพูดไม่ชัดและมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นต่อไป นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Wiig (1989) ได้กล่าวว่าพ่อแม่และผู้เลี้ยงดูที่เกี่ยวข้องต้องช่วยให้เด็กมีการนำภาษามาใช้ (Speech Functioning) ให้ถูกต้องและเหมาะสม กับเหตุการณ์ ทั้งนี้เด็กจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและเข้าใจต่อการพูดของผู้ใหญ่ เช่นเมืองระหว่างการรับรู้ที่ซับซ้อนกับเหตุการณ์ ซึ่งในเบื้องต้นการพูดของผู้ใหญ่จะเป็นตัวกระตุ้นนำให้เกิดพฤติกรรมตามมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตั้งใจฟังสาระสำคัญที่เป็นตัวกระตุ้น หรือ การปรับขยายเพิ่มเติมด้วยท่าทางหรือการพูดประกอบท่าทางก็ตาม แม้นว่าเด็กจะยังไม่สามารถออกเสียงตามผู้ใหญ่ได้ถูกต้องทั้งหมดก็ตาม อย่างไรก็ตาม เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กที่ปกติที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ยังคงต้องการการสอนพูดอย่างเป็นระบบที่เริ่มต้นอย่างช้าๆ และเป็นไปตามลำดับขั้นโดยมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือให้คำแนะนำหรือแก้ไข อาจจะเริ่มจากคำเดียว คำคู่ ที่สอดคล้องกับสถานการณ์หรือเหตุการณ์จริงที่เด็กจะได้เรียนรู้ พร้อมการให้แรงเสริมที่เหมาะสม คุณค่าในความสำเร็จเบื้องต้นนี้จะทำให้เด็กกล้าและมีความมั่นใจในการออกเสียงพูด

ตอนที่ 3 แนวทางและข้อเสนอแนะในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มกับผู้ปกครองร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ทราบ สภาพปัญหาและสาเหตุของการเกิดปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ทำให้ได้แนวทางในการช่วยเหลือเบื้องต้นนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สรุปได้ดังนี้

1. ผู้ปกครองควรทำความเข้าใจว่า ปัญหาการพูดไม่ชัดนั้นอาจเกิดกับบุตรหลาน ของตนได้ “ไม่ควรวิตกกังวลเกินไป แต่ก็ไม่ควรละเลย โดยคิดว่าโดยขั้นนักเรียนจะหายเอง และสามารถพูดได้ชัดขึ้น ทั้งนี้ผู้ปกครองควรรับให้นักเรียนได้รับการแก้ไขการพูดตั้งแต่เนิ่น ๆ จะสามารถแก้ไขได้ง่ายกว่าเมื่อรอจนนักเรียนอายุมากขึ้น”

2. ผู้ปกครองควรมีบทบาทการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนให้มาก ขึ้นโดยการให้เวลาและหาโอกาสในการทำกิจกรรมร่วมกัน อาทิ ทักษะการสื่อสาร การเล่นนิทาน หรือพูดคุย แนะนำหนังสือ วารสารที่น่าสนใจ ให้เวลาในการสอนอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียน ลดสื่อที่กระตุ้นทางสายตา เช่น โทรทัศน์ อินเตอร์เน็ต การเล่นเกม

3. ผู้ปักครองมีความสำคัญในการพูดของนักเรียนมากโดยเฉพาะแม่ ซึ่งใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด จะเป็นแบบอย่างในการฝึกพูดตั้งแต่แรกเกิด นักเรียนจะเลียนแบบการพูดของแม่ตั้งแต่เด็ก ผู้ปักครองควรปฏิบัติดังนี้

3.1 พ่อแม่และผู้ปักครองต้องพูดให้ชัดเจน โดยออกเสียงพูดให้ชัดเจนทั้งการออกเสียงคำควบกล้ำ และพูดช้าๆ เพื่อให้เด็กมีโอกาสจดจำและเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

3.2 พูดให้ถูกต้อง ในขณะสนทนาร้อต้องกับนักเรียน ควรสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการพูด ทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ มั่นใจ และให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง เป็นแบบอย่างที่ดี ควรแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักเรียน แต่ไม่ควรดูเมื่อนักเรียนพูดผิด เพราะจะทำให้เกิดความคับข้องใจ อาจนำไปสู่การพูดตะโกนตะกัก เพราะขาดความมั่นใจและอาจทำให้พูดติดอ่างได้

3.3 พั้งอย่างสนใจ นักเรียนต้องการโอกาสในการฝึกพูด ควรให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมร่วมกับผู้ปักครองและสิ่งที่ควรระวังคือเรื่องการใช้ภาษาถิ่น (Dialect) ซึ่งอาจทำให้เด็กสับสนและพูดไม่ชัดได้

3.4 ควรมีกิจกรรมการอ่านอย่างสม่ำเสมอเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาการออกเสียงด้วยการอ่านให้นักเรียนฟัง โดยมีกิจกรรมการถามให้ต้องบังคับและค่อยแก้ไขคำที่พูดไม่ชัด แต่ไม่ควรแก้ตลอดเวลาจนทำให้นักเรียนหมดสนุกและขาดความมั่นใจในการพูด

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้บริหารมีความสำคัญต่อการแก้ปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีปัญหาการพูดไม่ชัดประมาณร้อยละ 10 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูไม่ทราบวิธีการแก้ไขการพูดเบื้องต้นหรือไม่ระหนักรูปแบบการพูดไม่ชัดของนักเรียน ผู้บริหารจึงควรมีนโยบายเน้นเรื่องการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้อง และส่งเสริมสนับสนุนให้ครูได้รับการอบรมด้านการแก้ไขการพูดเบื้องต้นและให้ความรู้ผู้ปักครองเพื่อสามารถทำงานร่วมกับผู้ปักครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะเป็นการชัดบัญญาการพูดไม่ชัดของนักเรียนได้ด้วยตัวรับเรื่องร้อง

2. นอกจากผู้ปักครองจะมีบทบาทต่อการพูดของนักเรียนแล้ว ครูผู้สอนก็อ้วนเป็นผู้มีอิทธิพลต่อการพูดของนักเรียนเช่นกัน จากผลการวิจัย พบว่า เสียงที่นักเรียนออกไม่ชัดเป็นส่วนใหญ่นั้น ได้แก่ เสียงพยัญชนะตัน /r/ และเสียงควบกล้ำ /l, r, ล/ แสดงว่าครูอาจให้ความสนใจในเรื่องการออกเสียงให้ชัดเจนน้อยเกินไป ครูอาจละเลยหรือมองข้ามบัญญาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ไม่ได้มีการท้วงติงเมื่อนักเรียนพูดไม่ชัด ซึ่งทำให้นักเรียนติดนิสัยการพูดไปจนโต ครูผู้สอนเองบางคนอาจพูดไม่ชัด หรือไม่ทราบวิธีการแก้ไขการพูดไม่ชัด

ดังนั้น ครุภารตระหนักและให้ความสนใจในการพูดให้ชัดของตนเสียก่อน เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักเรียน

3. ผู้สอนควรมีเจตคติที่ดีต่อการแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน ให้ถือว่าการพูดไม่ชัดนั้นเป็นสิ่งที่แก้ไขได้ และควรส่งเสริม สร้างแรงจูงใจ ให้กำลังใจในการแก้ไขการพูดร่วมกับนักเรียน นอกจากนั้นการทำความเข้าใจกับนักเรียนคนอื่น ๆ หรือเพื่อนร่วมชั้นว่า ปัญหาการพูดไม่ชัด อาจเกิดกับนักเรียนหรือบุคคลอื่น ๆ ได้ และสามารถแก้ไขได้ จึงไม่ควรล้อเลียนเพื่อนหรือนักเรียนที่พูดไม่ชัด และขอความร่วมมือในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาการพูด จะเป็นการช่วยแก้ปัญหาเรื่องปมด้อย และสร้างความมั่นใจในการปรับตัวให้เข้ากันเพื่อนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาลักษณะปัญหาการพูดของนักเรียนที่ใช้สองภาษาในโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
2. ควรมีการศึกษาการแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียนในโรงเรียน เพื่อขัดปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน
3. ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการอบรมครูและผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและแก้ไขปัญหาการพูดของนักเรียน

บรรณานุกรม

กานดา โต๊ะถม. (2547). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูดและภาษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

จรายพร ธรรมนิทร. (2558). การพูดภาษาไทยให้ชัด. สืบค้นจาก

www.moe.go.th/works/word-charuaypon.

ดารณี ศักดิ์ศิริผล. (2542). การแก้ไขการพูดไม่ชัด. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เบญจมาศ พระราชนี. (2538). ความผิดปกติทางการพูดและภาษา. ภาควิชาสสต ศอ นาสิก ลาริงซ์วิทยา. คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประจิตร์ อภินันธุรักษ์. (2527). การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมสาธิต. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ผดุง อารยะวิญญาณ. (2544). การศึกษาความบกพร่องทางการพูดของเด็กปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรจิต จิตราเวช. (2550). การพูดติดอ่างในเอกสารเผยแพร่ความรู้ความผิดปกติของการสื่อความหมาย เล่ม 7 : กรุงเทพมหานคร.

พินทิพย์ ทวยเจริญ. (2533). การวิเคราะห์ความผิดปกติทางการพูดของเด็กไทยเชิงภาษาศาสตร์. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์

พุนพิศ อมาตยกุล, สุมาลี ดีจงกิจ และพิมพา ขจรธรรม. (2555). ความรู้พื้นฐานเรื่องความพิการและคนพิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลาจำกัด.

เพ็ญศิริ เทพวิทักษ์กิจ. (2530). การวิเคราะห์ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กในโรงเรียนเขตอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาศาสตร์และภาษาอาเซียนฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช. (2554). สถิตินพารามetrิก. ใน วรรณา แสงประทีปทอง,
การวิจัยและสถิติทางการศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช. (2554). สถิติพรรณนา. ใน ลดาวัลย์ เพชรโรจน์, การวิจัยและ
สถิติทางการศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

ลินดา ปันทอง. (2550). การพูดไม่ชัด. กรุงเทพฯ : สมาคมโสดสัมผัสวิทยาและการแก้ไขการ
พูดแห่งประเทศไทย.

ครรยา นิยมธรรม. (2544). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เพื่อองอักษร.

----- (2558.). บทบาทของพ่อแม่ต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก. สืบค้นจาก

http://rise.swu.ac.th/Portals/184/documents/articles/The_role_of_parents.pdf.

สาวิตรี ทยานศิลป์. (2554). ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว. สืบค้นจาก

[www.thaihealthreport.com:](http://www.thaihealthreport.com)

http://media.wix.com/ugd/bdfbef_4fcf2cf59e4b4e87ae4ed7f7dc206a62.

สุพรรณี วรรณาเพ็ชร. (2551). การศึกษาสภาพความเป็นจริงและความคาดหวังในการจัด
การศึกษาปฐมวัยตามความคิดเห็นของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย โรงเรียนใน
เครือมหาวิทย์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์. (2548). การบริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการเห็นและครอบครัว. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

Best, J.W. and Kahn, J.V. (1993). **Research in Education**. 7 th ed. Boston : Allyn and
Bacon.

Hurlock, Elizabeth B. (1978). **Child Development**. 6th ed., New York, McGraw-Hill Book
Company.

- Reed, A.V. (1994). **An introduction to children with language disorders.** 2 nd. Edit., New York : Macmillan College Publishing Company.
- Rice, M. (1983). **Contemporary account s of the cognition/ language relationship:Implications for speech-language clinicians.** Journal of speech and Hearing Disorders, 48, 347-359.
- Turner, R. C.,& Carlson, L. (2004). **Indexes of item-objective congruence for multidimensional items.** International Journal of Testing, 3(2), 78
- Van Riper,C.,& Erickson, R. (1996). **Speech Correction: An Introduction to Speech Pathology and Audiology.** (9th ed.) Allyn & Bacon: Asimo & Schuster. Company, MA.USA.
- Wiig, E. (1989). **Steps to language competence: Developing metalinguistic strategies.** San Antonio, TX: Psychological Corporation.

รายงานผู้เชี่ยวชาญ

1. รศ.ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ

ประวัติการศึกษา

Ed.D. (Special Education)

Illinois State University

ตำแหน่งปัจจุบัน

รองคณบดีฝ่ายวิจัยและวิเทศสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

2. ผศ.ดร. นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ

ประวัติการศึกษา

Ph.D. (Development Education)

ตำแหน่งปัจจุบัน

ข้าราชการบำนาญ

3. ดร.ยุวดี วิริยางกูร

ประวัติการศึกษา

Ed.D. (Special Education)

Illinois State University

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

4. อาจารย์กมลพิพิพ สมบูรณ์พงศ์

ประวัติการศึกษา

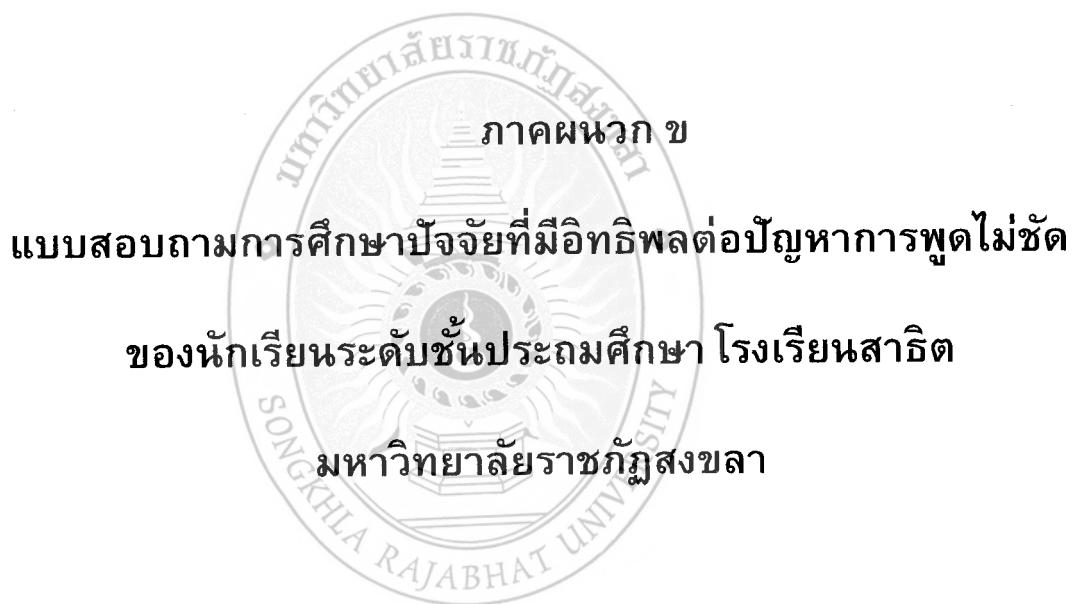
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาหลักสูตรและการจัดการ

เรียนรู้ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

แบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการพูดไม่ชัดของนักเรียน

ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสังขละ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการในการขัดปัญหาการพูดดังต่อไปนี้
 เพิ่มประสิทธิภาพด้านการเรียนของนักเรียน และเป็นการวางแผนรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษา
 ประจำชาติให้ถูกต้อง จึงควรขอให้ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้ผู้วิจัย
จะเก็บข้อมูลเป็นความลับและจะดำเนินการแปลผลในภายหลัง

ส่วนที่ 1 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

- 1.1. ชื่อ..... นามสกุล.....
- ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่..... เพศ..... เปอร์โตรัสพทที่ติดต่อสะดวก.....
- 1.2 ชื่อ-สกุลบิดาของนักเรียน
- 1.3 รายได้รวมต่อเดือน () 1. 20,000- 40,000 บาท () 2. 40,001-60,000 บาท
 () 3. 60,001-80,000 บาท () 4. 80,001-100,000 บาท () 5. มากกว่า 100,000 บาท
- 1.4 การศึกษาสูงสุด () 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี () 2. ปริญญาตรี
 () 3. ปริญญาโท () 4. ปริญญาเอก
- 1.5 ชื่อ-สกุลmargin ของนักเรียน.....
- 1.6 รายได้รวมต่อเดือน () 1. 20,000- 40,000 บาท () 2. 40,001-60,000 บาท
 () 3. 60,001-80,000 บาท () 4. 80,001-100,000 บาท () 5. มากกว่า 100,000 บาท
- 1.7 การศึกษาสูงสุด () 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี () 2. ปริญญาตรี
 () 3. ปริญญาโท () 4. ปริญญาเอก
- 1.8. สถานภาพครอบครัว() 1. มีบิดา-มารดาอยู่ร่วมกัน () 2. หย่าร้าง () 3. อื่นๆ ระบุ
- 1.9 จำนวนพี่น้องร่วมบิดา-มารดา () 1. จำนวน 1 คน () 2. ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
- 1.10. สมาชิกในครอบครัวของท่านที่อาศัยอยู่ร่วมกันมีจำนวน..... คน (รวมตัวท่านด้วย) โครงบ้าน.....
- 1.11. ลักษณะการเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวที่ผ่านมา () 1. พ่อแม่เลี้ยงดูเอง () 2. ปู่ย่า ตายายเลี้ยงดูแทน () 2. จ้างพี่เลี้ยงมาดูแลที่บ้านแทน () 3. จ้างสถานรับเลี้ยงเด็กแบบเช้าไป-เย็นกลับ
 () 4. อื่น ๆ ระบุ.

ส่วนที่ 2 บทบาทของพ่อแม่

คำชี้แจง : ให้ผู้ปกครองพิจารณาข้อความต่อไปนี้ โดยเลือกดับจากตัวเลือกดังนี้ ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย และทุกครั้ง พร้อมทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น ทั้งนี้ข้อมูลเหล่านี้ จะไม่มีผลต่อ
นักเรียนแต่อย่างใด จึงขอให้ท่านให้ข้อมูลตามความเป็นจริงมากที่สุด

บทบาทของพ่อแม่	ไม่ เคย	นานๆ ครั้ง	บางครั้ง	บ่อย	ทุกครั้ง
	1	2	3	4	5
1. ผู้ปกครองให้ความเอาใจใส่นักเรียน โดยมีบรรยายกาศในการพูดคุยอย่างอบอุ่นและเป็นมิตร					
2. สมาชิกในครอบครัวช่วยเหลือแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน เช่น ทำอาหาร ทำความสะอาด เป็นต้น					
3. สมาชิกทุกคนในครอบครัวมีความสนใจสนับสนุนพูดคุยอย่างเป็นกันเองกับนักเรียน					
4. สมาชิกในครอบครัวมักทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น รับประทานอาหาร ไปเที่ยวนอกบ้าน เป็นต้น					
5. ผู้ปกครองอยู่บ้านโดยให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนรู้สึกท้อแท้ ผิดหวัง					
6. สมาชิกในครอบครัวเปิดเผยความรู้สึกต่อกันอย่างตรงไปตรงมา					
7. ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกครั้งที่ต้องการ และรับฟังปัญหาของนักเรียนเสมอ					
8. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว ผู้ปกครองจะใช้การประนีประนอมในการแก้ปัญหา					
9. ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนอธิบายเหตุผลก่อนที่จะดำเนิน หรือลงโทษ เมื่อนักเรียนทำผิด					

บทบาทของพ่อแม่	ไม่ เคย	นานๆ ครั้ง	บางครั้ง	บ่อย	ทุกครั้ง
	1	2	3	4	5
10. ผู้ปกครองจะให้คำชี้แจงหรือชื่นชม เมื่อเห็นนักเรียนอ่านหนังสือหรือทำงานที่มีความพยายามสำเร็จ					
12. สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดภาระเบียนต่าง ๆ ของบ้าน					
13. ผู้ปกครองจะส่งเสริมและให้คำแนะนำในการทำการบ้าน การทำกิจกรรมใหม่ ๆ ของนักเรียน					
14. ผู้ปกครองมักจะให้คำแนะนำในการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียน					
15. ผู้ปกครองสนับสนุนให้สมาชิกทุกคนร่วมกับบทบาทและหน้าที่ของตนเอง					
16. ผู้ปกครองพูดคุยหรือเล่านิทานให้นักเรียนฟัง					
17. นักเรียนชอบอ่านหนังสือเป็นประจำเมื่อมีโอกาส					
18. นักเรียนรับรู้ป่าวสารโดยการอ่านหนังสือมากกว่าการดูโทรทัศน์					
19. ผู้ปกครองสอนการอ่านที่ถูกต้องให้นักเรียน					
20. ผู้ปกครองแนะนำให้นักเรียนอ่านข่าว บทความจากหนังสือพิมพ์ วารสารต่าง ๆ					

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

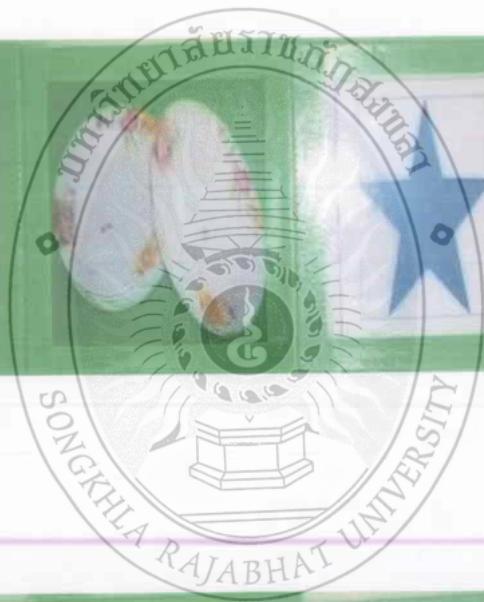
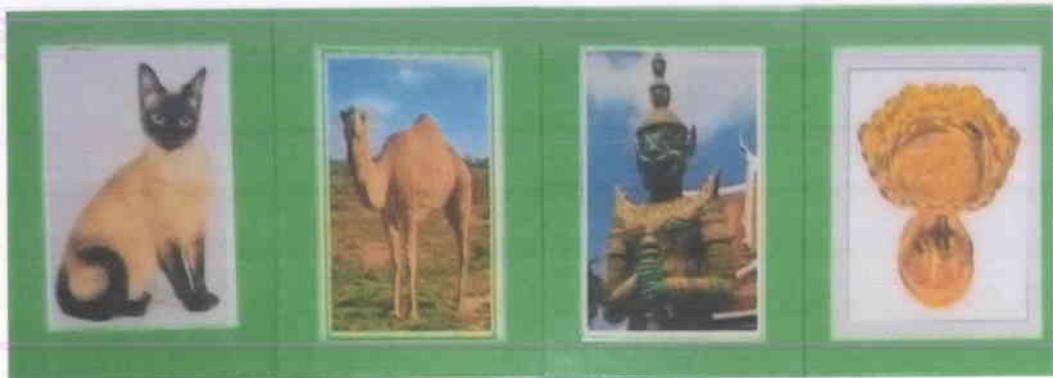
โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ชุดแบบทดสอบการอ่านเสียงพูด

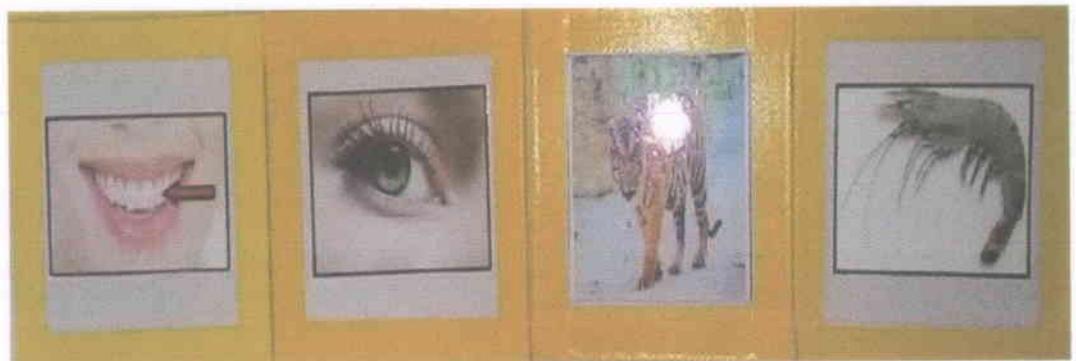
ตัวอย่างภาพชุดพยัญชนะต้น

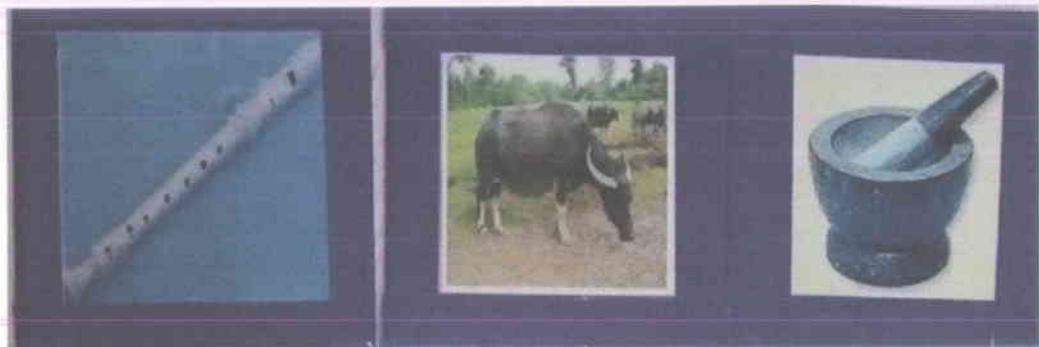
ตัวอย่างภาพชุดวรรณยุกต์

ตัวอย่างภาพชุดพยัญชนะตัวสระกัด

ตัวอย่างภาพชุดสระ

ตัวอย่างภาพชุดพยัญชนะควบกล้ำ

แบบบันทึกการออกเสียงพูด

ชื่อ-สกุล ชื่อเล่น
 โรงเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่

ข้อแนะนำในการบันทึก

เขียน เมื่อไม่ออกเสียง

เมื่อออกเสียงถูกต้อง

เมื่อออกเสียงผิด และให้จดบันทึกว่าออกเสียงผิดเป็นเสียงใดในช่องหมายเหตุ

ผลการทดสอบ

พยัญชนะต้น	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
พยัญชนะตัวสะกด	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
พยัญชนะควบกล้ำ	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
สระ	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
วรรณยุกต์	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....

หมายเหตุ: หากผู้ถูกทดสอบไม่รู้จักให้พูดตาม

ผู้ทดสอบ
 วัน/เดือน/ปี ที่ทดสอบ

แบบบันทึกการออกเสียงพูด

ชื่อ-สกุล ชื่อเล่น
 โรงเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่

ข้อแนะนำในการบันทึก

เขียน เมื่อไม่ออกเสียง

เมื่อออกเสียงถูกต้อง

เมื่อออกเสียงผิด และให้จดบันทึกว่าออกเสียงผิดเป็นเสียงใดในช่องหมายเหตุ

ผลการทดสอบ

พยัญชนะต้น	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
พยัญชนะตัวสะกด	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
พยัญชนะควบกล้ำ	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
สระ	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....
วรรณยุกต์	ไม่ออกเสียง.....เสียง ออกเสียงผิด.....เสียง คือ.....

หมายเหตุ: หากผู้สอนไม่รู้จักให้พูดตาม

ผู้ทดสอบ

วัน/เดือน/ปี ที่ทดสอบ

แบบบันทึกการออกเสียงพูด

พยัญชนะต้น			พยัญชนะตัวสะกด			พยัญชนะควบกล้ำ			สระ			วรรณยุกต์			หมายเหตุ
เสียง	คำ	ผล	เสียง	คำ	ผล	เสียง	คำ	ผล	เสียง	คำ	ผล	เสียง	คำ	ผล	
ม	แมว					ปล	ปลา		อี	ห Vie		สามัญ	ตา		
น	นก					ปร	แปรง		อิ	ลิง		เอก	ไข่		
ห	หู					พล	พลุ		เอ	จะระเข้		โท	บ้าน		
ข	ไข่					พร	พระ		เออะ	เปิด		ตรี	ช้าง		
อ	อุฐ					กล	กล้าย		แออ	แมว		จัตวา	หู		
ย	ยกษ		กก	ยกษ		กร	กรง		แออะ	แพะ					
ว	ว่าว		เกوا	ว่าว		กວ	กวาง		อา	ตา					
ป	เบ็ด		กด	เบ็ด		คร	ครก		อะ	พัน					
ก	กบ		กบ	กบ		គ	គวย		ເອ	เงิน					
บ	บ้าน		กນ	บ้าน		ຂລ	ຂລຸຍ		ເອອະ	ເວອະ					
ທ	ธง		ກງ	ธง		ຕຣ	ແຕຣ		ອືອ	ປິນ					
ດ	เด້າ								ອື	ຜົ່ງ					
ລ	ສິງ								ອູ	ໝໍ					
ຈ	ຈານ								ອຸ	ກຸງ					
ພ	ພານ								ໂອ	ສິນໂດ					
ງ	ງູ								ອືອະ	ໂຕະ					
ດ	ດາວ								ອອ	ໜ້ວ					
ພ	ພັນ								ເອາະ	ເງາະ					
ໜ	ຊ້າງ								ອ້ວ	ບ້າວ					
ສ	ເສືອ								ອ້ວະ	ອ້ວະ					
ຮ	ຮ່ມ		ກມ	ຮ່ມ					ເອືອ	ເສືອ					
									ເອືອະ	ເອືອະ					
									ເອືຍ	ເຕີຍ					
									ເອືຍະ	ປອເນື້ຍະ					
									ອຳ	ລໍາໄຍ					
									ໄອ	ໄຟ					
									ເອາ	ເຕ່າ					

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

ณัฐรินทร์ แซ่จุ่ง

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541 ปริญญาตรี

วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาสถิติ

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (หาดใหญ่)

พ.ศ. 2550

ปริญญาโท

การศึกษา胺บำบัดที่ดี สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2542-2550

อาจารย์ประจำวิชาคณิตศาสตร์

โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ

พ.ศ. 2551-2552

อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2552-2558

ประธานโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

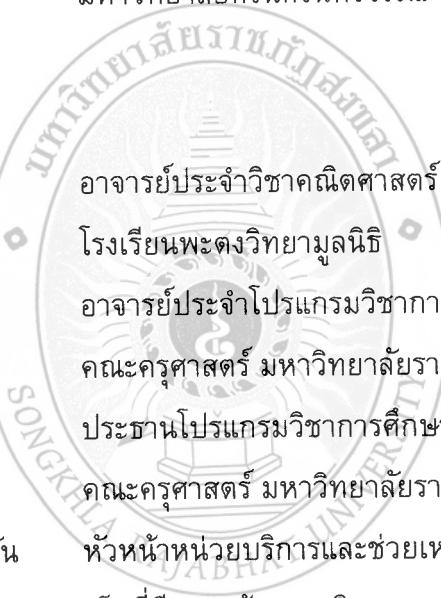
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2558-ปัจจุบัน

หัวหน้าหน่วยบริการและช่วยเหลือระยะแรกเริ่มสำหรับ

เด็กที่มีความต้องการพิเศษและครอบครัว (Early Intervention)

สถาบันพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ประวัติย่อผู้ร่วมวิจัย

ชื่อ-สกุล

สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2519	ปริญญาตรี	การศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)
พ.ศ. 2528	ปริญญาโท	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสอนเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)
พ.ศ. 2553	ปริญญาเอก	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ประวัติการทำงาน		
พ.ศ. 2538-2557		อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ. 2548-2557		ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
พ.ศ. 2558-ปัจจุบัน		อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

